

Bruxelles, den 7.12.2022
COM(2022) 702 final

2022/0408 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om harmonisering af visse aspekter af insolvenslovgivningen

(EØS-relevant tekst)

{SEC(2022) 434 final} - {SWD(2022) 395 final} - {SWD(2022) 396 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Dette initiativ, der blev bebudet i september 2020, er en del af Kommissionens prioritet om at fremme kapitalmarkedsunionen, som er et vigtigt projekt til fremme af yderligere finansiel og økonomisk integration i Den Europæiske Union¹.

Manglen på harmoniserede insolvensordninger er længe blevet udpeget som en af de største hindringer for den frie bevægelighed for kapital i EU og for en større integration af EU's kapitalmarkeder. I 2015 udpegede Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Den Europæiske Centralbank (ECB) i fællesskab insolvenslovgivningen som et centralt område for opnåelse af en "ægte" kapitalmarkedsunion². Dette har også været den konsekvente holdning hos internationale institutioner såsom Den Internationale Valutafond (IMF) og en lang række tænketanke. I 2019 udpegede IMF insolvenspraksis som en af "de tre vigtigste hindringer for større integration af kapitalmarkederne i Europa" sammen med gennemsigtighed og reguleringskvalitet. ECB har gentagne gange understreget behovet for "at afhjælpe de store mangler i og forskelle mellem insolvensreglerne [...] ud over forslaget til direktiv om insolvens, rekonstruktion og en ny chance, da mere effektive og harmoniserede insolvenslove [sammen med andre foranstaltninger] kan forbedre sikkerheden for investorer, reducere omkostningerne og lette grænseoverskridende investeringer og samtidig gøre risikovillig kapital mere attraktiv og tilgængelig for virksomhederne³.

Insolvensreglerne er fragmenterede efter nationale linjer. Deres virkninger er derfor forskellige på tværs af medlemsstaterne, og de har navnlig en forskellig grad af effektivitet med hensyn til den tid, det tager at afvikle en virksomhed, og den værdi, der i sidste ende kan inddrives. I nogle medlemsstater fører dette til langvarige insolvensprocedurer og lave gennemsnitlige inddrivelsessatser i likvidationssager. Forskelle i de nationale ordninger indebærer også manglende retssikkerhed med hensyn til resultaterne af insolvensbehandlinger og fører til højere informations- og læringsomkostninger for grænseoverskridende kreditorer sammenlignet med dem, der kun opererer på hjemmemarkedet.

Resultaterne af insolvensprocedurer varierer betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat, og den gennemsnitlige inddrivelsestid varierer fra 0,6 til 7 år, og retsomkostningerne ligger på mellem 0 og over 10 %. Den gennemsnitlige inddrivelsessats for erhvervslån i EU var 40 % af det udestående beløb på tidspunktet for misligholdelsen og 34 % for små og mellemstore virksomheder (SMV'er) fra 2018⁴. Lave inddrivelsessatser, langvarige insolvensprocedurer og

¹ COM/2020/590 final.

² De fem formænds rapport (https://ec.europa.eu/info/publications/five-presidents-report-completing-europes-economic-and-monetary-union_en), Europa-Parlamentets beslutning af 9. juli 2015 om etablering af en kapitalmarkedsunion (2015/2634(RSP)) og af 8. oktober 2020 om den videre udvikling af kapitalmarkedsunionen (2020/2036(INI)).

³ Den Europæiske Centralbank, "Financial integration in Europe", maj 2018, <https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/fie/ecb.financialintegrationineurope201805.da.pdf> og "Financial Integration and Structure in the Euro Area", april 2022, <https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/fie/ecb.fie202204~4c4f5f572f.da.pdf>

⁴ Dataene stammer fra en benchmarkundersøgelse foretaget af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Se Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, "Report on the benchmarking of national loan enforcing frameworks" 2020, EBA/REP/2020/29, https://www.eba.europa.eu/sites/default/documents/files/document_library/About%20Us/Missions%20and%20tasks/Call%20for%20Advice/2020/Report%20on%20the%20benchmarking%20of%20national%20loan%20enforcement%20frameworks/962022/Report%20on%20the%20benchmarking%20of%20national%20loan%20enforcement%20frameworks.pdf — De nationale insolvenssekspertes, som

høje sagsomkostninger har ikke kun en indvirkning på effektiviteten af en virksomheds likvidation. De er også et væsentligt hensyn for investorer eller kreditorer, når de vurderer størrelsen af den risikopræmie, de forventer at indtjene i en investering. Alt andet lige — jo mindre effektiv insolvensordningen er, jo højere vil den præmie, som investorerne opkræver, være. En høj risikopræmie øger virksomhedens kapitalomkostninger og afholder investorerne fra at yde kredit, hvis risikoen er særlig høj. Dette begrænser således virksomhedens tilgængelige finansieringsmuligheder og mere generelt dens muligheder for at skaffe økonomisk overkommelig finansiering til at udvide sine aktiviteter.

10-20 % af de 120 000-150 000 årlige insolvenssager i EU involverede grænseoverskridende ydelse af kredit. Forskellige insolvensordninger i EU udgør et særligt problem for grænseoverskridende investorer, som potentielt skal tage hensyn til 27 forskellige insolvensordninger, når de vurderer en investeringsmulighed uden for deres hjemland. Der er ikke lige konkurrencevilkår, da lignende investeringer i medlemsstater med mere effektive insolvensordninger anses for at være mere attraktive end i medlemsstater med mindre effektive insolvensordninger, hvilket skaber en betydelig hindring for kapitalstrømme på tværs af grænserne og for et velfungerende indre marked for kapital i EU. Virksomheder i medlemsstater med mere effektive insolvensregler vil sandsynligvis også få adgang til billigere finansiering, hvilket giver dem en konkurrencemæssig fordel sammenlignet med virksomheder fra andre medlemsstater. Desuden afholder forskellige insolvensordninger i medlemsstaterne investorer fra at overveje investeringer i medlemsstater, hvis retssystemer disse investorer er mindre fortrolige med. Dette er især tilfældet for de investorer, der ikke har ressourcer til at vurdere 27 forskellige insolvensordninger. Dette mindsker det samlede potentiale for grænseoverskridende investeringer i EU, begrænser dybden og bredden af EU's kapitalmarkeder og underminerer kapitalmarkedsunionens overordnede succes.

Den aktuelle energikrise og det begrænsede finanspolitiske råderum for offentlige tilskud kan føre til en stigning i antallet af virksomheder, der afvikles, i fremtiden. Flere virksomheder kan opleve forhold, hvor deres gælds niveau viser sig at være uholdbart. Desuden viser den seneste økonomiske udvikling, at EU's økonomi stadig er sårbar over for store økonomiske chok og vanskeligheder. Hvis sidstnævnte situation skulle indtræffe, vil mere effektive og bedre tilpassede insolvensregler i EU øge evnen til at absorbere sådanne chok. De vil også bidrage til at begrænse de negative virkninger (og omkostningerne for investorer) af afviklingsoperationer, der ikke er velordnede. I referencescenariet vil insolvenssager fortsat udfordre retssystemernes kapacitet, men der vil ikke blive gennemført løsninger, der tackler problemerne med langvarige og ineffektive procedurer, lavere inddrivelsessatser og i sidste ende mindre kreditgivning og strukturel tilpasning i økonomien.

Manglen på større konvergens i insolvensordningerne vil betyde, at omfanget af grænseoverskridende investeringer og grænseoverskridende forretningsforbindelser ikke vil nå sit potentiale.

Der er behov for en indsats på EU-plan for i væsentlig grad at mindske fragmenteringen af insolvensordningerne. Det vil støtte konvergens af målrettede elementer i medlemsstaternes insolvensregler og skabe fælles standarder i alle medlemsstater og dermed lette grænseoverskridende investeringer.

Foranstaltninger på EU-plan vil sikre lige vilkår og forhindre forvriddninger af grænseoverskridende investeringsbeslutninger som følge af manglende oplysninger om og

fremlagde skøn over referencescenariet for Verdensbankens "Doing Business"- insolvensindikatorer, ansløgt inddrivelsestiden til 1,5-3,5 år og EU-medlemsstaternes retsomkostninger til 9-15 %. Inddrivelsesraterne i tilfælde af likvidation i en EU-medlemsstat varierede mellem 32 og 44 % med et gennemsnit for de berørte medlemsstater på 38 %.

forskelle i udformningen af insolvensordninger. Dette vil bidrage til at lette grænseoverskridende investeringer og konkurrencen og samtidig beskytte et velfungerende indre marked. Da forskellige insolvensordninger er en central hindring for grænseoverskridende investeringer, er det afgørende at tackle denne hindring for at virkeliggøre et indre marked for kapital i EU.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Dette forslag er fuldt ud i overensstemmelse med andre EU-retsakter på samme område, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023⁵ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848⁶, da det omhandler problemer, som ikke er omhandlet i de andre eksisterende retsakter. Denne EU-foranstaltning afhjælper derfor et reelt hul i lovgivningen.

Direktiv (EU) 2019/1023 er et instrument til målrettet harmonisering med fokus på to specifikke typer procedurer: procedurer forud for insolvens og gældssaneringsprocedurer for konkursramte iværksættere. Begge procedurer var nye og havde ikke været omfattet af de nationale insolvensregler i de fleste medlemsstater. Forebyggende rekonstruktionsprocedurer (afsnit II i direktiv (EU) 2019/1023) er ordninger, der står til rådighed for skyldnere i finansielle vanskeligheder, før de bliver insolvente, dvs. når der kun er sandsynlighed for insolvens. De er baseret på det forhold, at der er en langt større chance for at redde kriserammede virksomheder, når de har adgang til værktøjer til omlægning af deres gæld på et meget tidligt tidspunkt, inden de bliver definitivt insolvente. Minimumsharmoniseringsstandarderne i direktiv (EU) 2019/1023 om rammer for forebyggende rekonstruktion finder kun anvendelse på virksomheder, der endnu ikke er insolvente, og de har netop til formål at undgå insolvensbehandling af virksomheder, hvis levedygtighed stadig kan blive genoprettet. De omhandler ikke den situation, hvor en virksomhed bliver insolvent og skal under insolvensbehandling. På samme måde omhandler minimumsstandarderne for en ny chance for konkursramte iværksættere (afsnit III i direktiv (EU) 2019/1023) ikke den måde, hvorpå insolvensbehandlinger gennemføres. De vedrører i stedet gældssanering for insolvente iværksættere som følge af insolvens og kan beskrives som en regulering af virkninger efter insolvens, der imidlertid ikke harmoniserer selve insolvenslovgivningen.

Forordning (EU) 2015/848 blev vedtaget med hjemmel i retsgrundlaget for samarbejde på det civil- og handelsretlige område (artikel 81 i TEUF)⁷. Ved forordning (EU) 2015/848 blev der indført ensartede regler om international kompetence og lovvalg, som — i tilfælde af grænseoverskridende insolvens — bestemte, i hvilken medlemsstat insolvensbehandlingen skal indledes, og hvilken lovgivning der skal anvendes. Sideløbende hermed var der ensartede regler, som sikrede, at de retsafgørelser, der træffes af de kompetente retter i disse sager, anerkendes og om nødvendigt fuldbyrdes på alle medlemsstaters område. Forordning (EU) 2015/848 har ingen indvirkning på indholdet af national insolvenslovgivning. Den fastsætter, hvilken lov der finder anvendelse, men ikke specifikke elementer i eller minimumsstandarder for denne lov. Den har derfor ikke fokus på forskellene mellem medlemsstaternes insolvenslove (og de deraf følgende problemer og omkostninger).

⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132 (rekonstruktions- og insolvensdirektivet) (EUT L 172 af 26.6.2019, s. 18).

⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 19).

⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Dette forslag er fuldt ud i overensstemmelse med Kommissionens prioritet om at fremme kapitalmarkedsunionen og navnlig med foranstaltning nr. 11 i handlingsplanen for kapitalmarkedsunionen og den efterfølgende meddelelse fra Kommissionen om kapitalmarkedsunionen. I handlingsplanen for kapitalmarkedsunionen fra 2020⁸ blev det bebudet, at Kommissionen vil tage et lovgivningsmæssigt eller ikke-lovgivningsmæssigt initiativ til minimumsharmonisering eller øget konvergens på målrettede områder af insolvenslovgivningen uden for banksektoren for at gøre resultaterne af insolvensbehandlinger mere forudsigelige. Den 15. september 2021 bebudede formand Ursula von der Leyen i sin hensigtserklæring⁹ til Parlamentet og formandskabet for Rådet et initiativ om harmonisering af visse aspekter af den materielle ret om insolvensbehandling, som er medtaget i Kommissionens arbejdsprogram for 2022¹⁰. Kommissionen bebudede i sin meddelelse om kapitalmarkedsunionen, der blev offentliggjort i november 2021, et kommende direktiv om virksomheders insolvens, eventuelt suppleret med en henstilling fra Kommissionen¹¹.

Forslaget er også fuldt ud i overensstemmelse med de målrettede landespecifikke henstillinger i forbindelse med det europæiske semester om at forbedre effektiviteten og hastigheden af de nationale insolvensordninger, hvilket har ført til insolvensreformer i nogle medlemsstater.

Forslaget er også i overensstemmelse med Rådets direktiv 2001/23/EF¹², da det ikke griber ind i princippet om, at arbejdstagerne ikke bevarer deres rettigheder, når overførslen foretages som led i insolvensbehandlingen. Det fremgår navnlig af artikel 5, stk. 1, i direktiv 2001/23/EF, at medmindre medlemsstaterne bestemmer andet, gælder artikel 3 og 4 om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af ejendomsretten til et selskab ikke, når der mod overdrageren er indledt konkursbehandling eller en anden tilsvarende insolvensbehandling, som tager sigte på realisering af overdragerens aktiver, og som er under tilsyn af en kompetent offentlig myndighed. Forslaget er fuldt ud i overensstemmelse med denne bestemmelse i forbindelse med regulering af "pre-pack-proceduren"¹³. I overensstemmelse med EU-Domstolens dom i Heiploeg-sagen¹⁴ præciserer dette forslag navnlig, at likvidationsfasen i pre-pack-proceduren skal betragtes som en konkurs- eller insolvensprocedure, der er indledt med sigte på realisering af overdragerens aktiver under tilsyn af en kompetent offentlig myndighed, jf. artikel 5, stk. 1, i direktiv 2001/23/EF.

⁸ COM(2020) 590 final.

⁹ Se s. 4: state_of_the_union_2021_letter_of_intent_en.pdf (europa.eu).

¹⁰ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget: Kommissionens arbejdsprogram for 2022 — Sammen om at styrke Europa (COM(2021) 645 final).

¹¹ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget: Kapitalmarkedsunionen — Gennemførelse et år efter handlingsplanen (COM(2021) 720 final), findes her: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/HTML/?uri=CELEX:52021DC0720&from=EN> (europa.eu).

¹² Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter (EFT L 82 af 22.3.2001, s. 16).

¹³ I pre-pack-proceduren sælges skyldnerens virksomhed eller en del heraf som en going concern i henhold til en kontrakt, der forhandles fortroligt forud for indledningen af en insolvensbehandling under tilsyn af en af retten udpeget tilsynsførende, og derefter følger en kort insolvensbehandling, hvor det forud forhandlede salg godkendes og gennemføres formelt.

¹⁴ Domstolens dom af 28.4.2022 i sag C-237/20, Federatie Nederlandse Vakbeweging mod Heiploeg Seafood International BV, EU:C:2022:321.

Forslaget er også i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF¹⁵, som har til formål at begrænse akkumuleringen af miljøansvar og sikre overholdelse af princippet om, at forureneren betaler. Ved direktiv 2004/35/EF forpligtes medlemsstaterne til at træffe foranstaltninger til at anspore de relevante økonomiske og finansielle aktører til at udvikle instrumenter og markeder for finansiell sikkerhed, herunder finansielle mekanismer i tilfælde af insolvens, for at gøre det muligt for operatørerne at benytte finansiell sikkerhedsstillelse til dækning af deres ansvar efter direktiv 2004/35/EF. Disse mekanismer har til formål at sikre, at fordringer forkyndes, selv i tilfælde, hvor skyldneren bliver insolvent. Forslaget griber ikke ind i disse foranstaltninger i henhold til direktiv 2004/35/EF. Tværtimod vil mere effektive insolvensregler understøtte en hurtigere og mere effektiv inddrivelse af værdien af aktiver generelt og dermed lette opnåelsen af erstatning i forbindelse med miljøkrav mod en insolvent virksomhed, selv uden anvendelse af instrumenter for finansiell sikkerhed, i fuld overensstemmelse med målene i direktiv 2004/35/EF.

Endelig vil dette forslag hjælpe flere iværksættere med at få gældssanering, da det vil blive lettere at indlede insolvensprocedurer mod mikrovirksomheder, og de vil blive gennemført på en mere effektiv måde. Dette er i overensstemmelse med målet for den hjælpepakke for SMV'er, som kommissionsformand Ursula von der Leyen bebudede i sin tale om Unionens tilstand i september 2022.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORCIONALITETSPRINCIPPET

• Retsgrundlag

Retsgrundlaget for dette forslag er artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), i henhold til hvilken der kan vedtages foranstaltninger med henblik på indbyrdes tilnærmelse af nationale bestemmelser, der vedrører det indre markeds oprettelse og funktion.

Insolvenslove sikrer en velordnet afvikling af virksomheder i finansielle og økonomiske vanskeligheder. De betragtes som en af de vigtigste faktorer ved bestemmelsen af omkostningerne ved finansielle investeringer, da de gør det muligt at bestemme den endelige inddrivelsesværdi af investeringer i insolvente virksomheder.

Store forskelle i effektiviteten af den nationale insolvensbehandling skaber hindringer for den frie bevægelighed for kapital og et velfungerende indre marked ved at gøre grænseoverskridende investeringer mindre attraktive på grund af den begrænsede forudsigelighed af resultatet af insolvensbehandlingen i forskellige medlemsstater og dermed højere informationsomkostninger for grænseoverskridende investorer. Desuden medfører disse forskelle store forskelle i inddrivelsesværdien for investeringer i insolvente virksomheder i hele EU. Der er således ikke lige konkurrencevilkår i Unionen, og lignende investeringer i medlemsstater med mere effektive insolvensregler anses for at være mere attraktive end i medlemsstater med mindre effektive insolvensregler. Virksomheder fra medlemsstater med mere effektive insolvensregler kan drage fordel af lavere kapitalomkostninger end virksomheder fra andre medlemsstater og har derfor generelt lettere adgang til kapital.

Formålet med forslaget er at mindske forskellene i de nationale insolvensregler og dermed løse problemet med mere ineffektive insolvensregler i nogle medlemsstater, øge

¹⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader (EUT L 143 af 30.4.2004, s. 56).

forudsigeligheden af insolvensbehandlingen generelt og mindske hindringerne for den frie bevægelighed for kapital. Ved at harmonisere målrettede aspekter af insolvenslovgivningen sigter forslaget navnlig mod at reducere informations- og læringsomkostningerne for grænseoverskridende investorer. Mere ensartede insolvensregler bør således udvide de finansieringsmuligheder, der er til rådighed for virksomheder i hele Unionen.

Dette forslag er ikke baseret på artikel 81 i TEUF, da det ikke udelukkende omhandler situationer med grænseoverskridende virkninger. Selv om hovedformålet med forslaget navnlig er at fjerne hindringer for grænseoverskridende investeringer, søger forslaget at tilnærme nationale bestemmelser, der på forskellig vis finder anvendelse på både virksomheder og iværksættere, der opererer i en og flere medlemsstater. Forslaget vil derfor også omfatte situationer uden en grænseoverskridende dimension, og anvendelsen af artikel 81 som retsgrundlag vil ikke være berettiget.

- **Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)**

De hindringer, der følger af vidt forskellige nationale insolvensordninger, hæmmer gennemførelsen af et indre marked i EU mere generelt og oprettelsen af kapitalmarkedsunionen i særdeleshed og begrundes derfor en mere ensartet EU-insolvenslovgivning. Medlemsstaternes forskellige udgangspunkter, retstraditioner og politiske præferencer betyder imidlertid, at reformer på nationalt plan på dette område sandsynligvis ikke vil føre til fuldstændig konvergens i insolvenssystemerne og dermed forbedre deres overordnede effektivitet.

Harmoniseringen af nationale insolvensregler kan føre til mere homogene kapitalmarkeder i EU, mindske markedsfragmenteringen og sikre bedre adgang til virksomhedsfinansiering. En indsats på EU-plan er bedre egnet til i væsentlig grad at mindske fragmenteringen af nationale insolvensordninger og sikre konvergens mellem målrettede elementer i medlemsstaternes insolvensregler i et omfang, der vil lette grænseoverskridende investeringer i alle medlemsstater. En indsats på EU-plan vil også sikre lige konkurrencevilkår og mindske risikoen for forvridninger af grænseoverskridende investeringsbeslutninger som følge af faktiske forskelle i insolvensordninger og manglende oplysninger om disse forskelle.

- **Proportionalitetsprincippet**

Formålet med dette forslag er at bidrage til et velfungerende indre marked og fjerne hindringer for udøvelsen af grundlæggende frihedsrettigheder såsom frie kapitalbevægelser og etableringsfriheden, der skyldes forskelle mellem de nationale lovgivninger og procedurer på området virksomheders insolvens. For at nå dette mål fastsætter dette forslag kun minimumsharmoniseringskrav og kun på bestemte områder inden for materiel insolvenslovgivning, som sandsynligvis vil få den største indvirkning på effektiviteten og varigheden af insolvensbehandlingen.

Dette forslag giver medlemsstaterne tilstrækkelig fleksibilitet til at vedtage foranstaltninger på de områder, der ligger uden for dets anvendelsesområde, og til at fastsætte yderligere foranstaltninger på de områder, der er harmoniseret, forudsat at disse foranstaltninger er i overensstemmelse med formålet med dette forslag. I overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union, går dette forslag således ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dets mål.

- **Valg af retsakt**

I henhold til artikel 114 i TEUF kan der vedtages retsakter i form af enten en forordning eller et direktiv. Integrationen af EU's indre marked inden for insolvensret kan bedst opnås ved en tilnærmelse af lovgivning gennem harmonisering via et direktiv, da et direktiv respekterer medlemsstaternes forskellige retskulturer og retssystemer inden for insolvensret og giver

tilstrækkelig fleksibilitet i gennemførelsen til at gennemføre fælles minimumsstandarder på en måde, der er forenelig med disse forskellige systemer.

En henstilling vil ikke sikre den ønskede tilnærmelse på dette politikområde, hvor der er konstateret store forskelle i medlemsstaternes bindende lovgivning. Samtidig vil en tilnærmelse gennem en forordning ikke give medlemsstaterne tilstrækkelig fleksibilitet til at tilpasse sig de lokale forhold og bevare sammenhængen mellem de processuelle insolvensregler og det bredere nationale retssystem.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

Finder ikke anvendelse

- **Høringer af interesserede parter**

Kommissionen har hørt de interesserede parter under hele processen med udarbejdelsen af dette forslag. Kommissionen har iværksat en række initiativer og har navnlig:

- i) gennemført en særlig åben offentlig høring (18. december 2020 – 16. april 2021)
- ii) hørt offentligheden om en indledende konsekvensanalyse (11. november 2020 – 9. december 2020)
- iii) afholdt særlige møder med eksperter fra medlemsstaterne den 22. marts 2022 og den [25.] oktober 2022
- iv) afholdt et særligt møde med interessenter den 8. marts 2022.

Der blev indsendt 129 bidrag fra 17 medlemsstater og Det Forenede Kongerige som svar på den offentlige onlinehøring. En tredjedel af svarene blev afgivet på vegne af insolvensbehandlere og fagfolk på insolvensområdet (denne kategori omfatter insolvensbehandlere og advokater). Ca. 20 % af svarene blev indsendt af interessenter i den finansielle sektor, ca. 12 % af interessenter fra erhvervs- og handelssektoren, 7 % fra sociale og økonomiske interesseorganisationer og 5,5 % fra medlemmer af retsvæsenet (dommere). Derudover blev der modtaget 10 svar (7,75 %) fra offentlige myndigheder i otte medlemsstater, heraf syv svar fra centralt regeringsniveau.

Interessenterne anførte, at de problemer, som forskellene i medlemsstaternes insolvensregler skaber for det indre marked, er alvorlige, og at forskelle i de nationale insolvensregler hæmmer investeringer og långivning på tværs af grænserne. Ifølge interessenterne påvirker disse forskelle det indre markeds funktion, navnlig med hensyn til: 1) anfægtelsessøgsmål, 2) sporing og inddrivelse af aktiver, der tilhører insolvensboet, 3) de pligter og det ansvar, som påhviler virksomhedsledere, der befinder sig på kanten af insolvens, og 4) hvordan insolvensbehandlingen udløses. Langt størstedelen af interessenterne støttede derfor en EU-indsats for at forbedre konvergensen på dette politikområde, enten i form af målrettet lovgivning (37,21 %), en henstilling (23,26 %) eller en kombination af begge (27,13 %).

Kommissionen afholdt også et særligt møde med en gruppe udvalgte interessenter. De indbudte omfattede repræsentanter fra finanssektoren og erhvervs- og handelssektoren, repræsentanter for arbejdstagere, forbrugere, insolvensbehandlere og fagfolk, der arbejder med insolvensbehandling, samt akademikere og medlemmer af tænketanke. På mødet bidrog interessenterne proaktivt ved at rapportere om praktiske vanskeligheder som følge af fragmenteringen af nationale insolvensregler og deres forskellige resultatniveauer. De udtrykte også støtte til større konvergens i det retlige landskab for insolvensbehandling i EU.

Udarbejdelsen af initiativet blev støttet af ekspertgruppen om rekonstruktions- og insolvensret. Denne ekspertgruppe blev oprindeligt nedsat af Kommissionen for at udarbejde forslaget til direktiv (EU) 2019/1023. Gruppen blev derefter udvidet med 10 selvstændige eksperter udpeget som repræsentanter for en fælles interesse på et bestemt politikområde (de repræsenterede interessegrupper var finansielle kreditorer, handelskreditorer, forbrugerkreditorer, arbejdstagerkreditorer, insolvente eller svært gældstyngede skyldnere).

Som led i sit arbejde med at udarbejde forslaget bestilte Kommissionen to eksterne undersøgelser vedrørende specifikke insolvensområder. Begge undersøgelser blev udført af et konsortium bestående af Tipik og Spark Legal Network. Den første undersøgelse, der vurderer misbrug i form af forumshopping i forbindelse med insolvensbehandling efter ændringerne af forordning (EU) 2015/848 i 2015, behandler også spørgsmålet om, i hvilket omfang forskelle mellem nationale insolvensregler tilskynder interessenter til misbrug i form af forumshopping. I den anden undersøgelse analyseres sporing og inddrivelse af aktiver i forbindelse med insolvensbehandling. Begge undersøgelser omfatter empiriske analyser, hvor kontrahentens dataindsamling omfattede både offentlige onlineundersøgelser og strukturerede interviews med en række interessenter fra alle medlemsstater. Desuden gennemførte Kommissionen en særlig undersøgelse udført af Deloitte/Grimaldi, om indvirkningen af målrettede foranstaltninger vedrørende virksomheders insolvens på inddrivelsen af værdier og effektiviteten af insolvensprocedurer. De tre undersøgelser findes på Kommissionens websted.

Kommissionen hørte også medlemsstaterne flere gange under udarbejdelsen af forslaget. Initiativet er blevet drøftet ved flere lejligheder af finansministrene fra de medlemsstater, der gav udtryk for støtte til initiativet. I Økofinrådets konklusioner af 3. december 2020 om handlingsplanen for kapitalmarkedsunionen¹⁶ blev Kommissionen opfordret til at gennemføre dette initiativ. Disse konklusioner blev bekræftet i erklæringen fra eurotopmødet den 11. december 2020¹⁷. I april 2021 konkluderede ministrene i Eurogruppen, at de nationale reformer af insolvensordninger bør gennemføres parallelt på grundlag af parallelle arbejdsgange under ledelse af EU-institutionerne i overensstemmelse med handlingsplanen for kapitalmarkedsunionen¹⁸. Erklæringen fra eurotopmødet den 25. juni 2021 bekræftede, at "strukturelle udfordringer for integrationen og udviklingen af kapitalmarkederne, navnlig på bestemte områder af lovgivningen om virksomheders insolvens, skal identificeres og tackles"¹⁹. På samme måde udtrykte Europa-Parlamentet også støtte til mere effektive og harmoniserede insolvensordninger og opfordrede Kommissionen til at udvise et stærkere engagement med hensyn til at opnå reelle fremskridt på dette område, der ifølge Parlamentet fortsat udgør en stor hindring for en reel integration af EU's kapitalmarkeder²⁰.

I betragtning af den tætte forbindelse mellem insolvensret og andre områder af national ret (f.eks. formueret og arbejdsret) og forskellene i de vigtigste politiske mål i insolvenslovgivningen har nogle medlemsstater samtidig udtrykt forbehold over for bindende

¹⁶ Rådets konklusioner om Kommissionens handlingsplan for kapitalmarkedsunionen (12898/1/20 REV 1).

¹⁷ Dok. nr. EURO 502/20.

¹⁸ Se Kommissionens notat vedrørende drøftelsen: <https://www.consilium.europa.eu/media/49192/20210416-eg-com-note-on-insolvency-frameworks.pdf>. Brevet med et sammendrag af drøftelsen findes på: <https://www.consilium.europa.eu/media/49366/20210416-summing-up-letter-eurogroup.pdf>

¹⁹ Dok. nr. EURO 502/21.

²⁰ Europa-Parlamentets beslutning af 8. oktober 2020 om den videre udvikling af kapitalmarkedsunionen: bedre adgang til kapitalmarkedsfinansiering, navnlig for SMV'er, og yderligere fremme af detailinvestorers deltagelse (2020/2036 (INI)).

lovgivning, der harmoniserer insolvenslovgivningen, herunder i et brev til Kommissionen af 1. april 2021.

Den 22. marts 2022 afholdt Kommissionen en særlig workshop med regeringseksperter fra medlemsstaterne. Medlemsstaterne understregede behovet for en dybtgående og detaljeret problemanalyse samt betydningen af at have en klar diagnose af problemernes omfang, af de berørte parter og af deres faktiske indvirkning på det indre marked. Med hensyn til karakteren af eventuelle fremtidige tiltag på EU-plan gav nogle medlemsstater ligeledes udtryk for det synspunkt, at der er behov for en forsigtig tilgang, og anførte, at foranstaltningerne bør fokusere på at gøre insolvensbehandlingen mere effektiv.

Den 25. oktober 2022 afholdt Kommissionen endnu en workshop med regeringseksperter fra medlemsstaterne for at orientere dem om de løsninger, der indgår i konsekvensanalysen, og om status for udarbejdelsen af forslaget.

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Konsekvensanalysen, som ledsager dette forslag, bygger på data, som stammer fra skrivebordsundersøgelser og navnlig fra følgende undersøgelser og ekspertise²¹:

- Deloitte/Grimaldi (2022), "Study to support the preparation of an impact assessment on a potential EU initiative increasing convergence of national insolvency laws", *Draft Final Report, GD JUST*, marts 2022
- Spark, Tipik, "Study on the issue of abusive forum shopping in insolvency proceedings", *GD JUST*, februar 2022 (kontrakt nr. JUST/2020/JCOO/FW/CIVI/0160)
- Spark, Tipik, "Study on tracing and recovery of debtor's assets by insolvency practitioners", *GD JUST*, marts 2022 (kontrakt nr. JUST/2020/JCOO/FW/CIVI/0172).

Det materiale, der er indsamlet og anvendt som grundlag for konsekvensanalysen, var generelt faktisk eller på anden måde fra velkendte og anerkendte kilder, der fungerer som benchmarks og referencepunkter på området. Input fra de interesserede parter i forbindelse med høringsaktiviteterne blev generelt behandlet som udtalelser, medmindre de var af faktisk karakter.

- **Konsekvensanalyse**

I konsekvensanalysen blev der foretaget en analyse af tre centrale dimensioner af insolvenslovgivningen: i) inddrivelse af aktiver fra det likviderede insolvensbo, ii) procedurernes effektivitet og iii) en forudsigelig og rimelig fordeling af de inddrevne beløb blandt kreditorerne. Disse tre dimensioner omfatter navnlig spørgsmål vedrørende anfægtelsessøgsmål, sporing af aktiver, virksomhedsledernes forpligtelser og ansvar, salg af en virksomhed som en going concern gennem en "pre-pack-procedure", den udløsende faktor for insolvensbehandling, en særlig insolvensordning for mikrovirksomheder og små virksomheder, konkursordenen og kreditorudvalg. Løsningerne blev indkredset på grundlag af

²¹ Der blev udarbejdet andre undersøgelser på vegne af Kommissionen som led i forberedelsen af dette initiativ: 1) Europa-Kommissionen, Forvaltningsorganet for Små og Mellemstore Virksomheder, "Improving the evidence base on transfer of business in Europe: annex C: case study on the cross-border dimension of business transfers", Publikationskontoret, februar 2021, 2) Steffek, F., "Analysis of individual and collective loan enforcement laws in the EU Member States", DG FISMA, november 2019, 3) McCormack, G. et al., "Study on a new approach to business failure and insolvency, comparative legal analysis of the Member States' relevant provisions and practices", DG JUST, januar 2016, 4) EBA "Report on the benchmarking of national loan enforcement frameworks, Response to the European Commission's call for advice on benchmarking on national loan enforcement frameworks (including insolvency frameworks) from a bank creditors perspective", Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, november 2020, EBA/Rep/2020/29.

input fra ekspertgruppen om rekonstruktions- og insolvensret, en særlig undersøgelse og udvekslinger med interessenter. De blev analyseret i forhold til tre mål, nemlig om de: i) giver mulighed for en højere inddrivelsessats, ii) reducerer varigheden af insolvensbehandlingen og iii) mindsker retsusikkerheden og informationsomkostningerne, navnlig for grænseoverskridende investorer.

I forslaget og den reviderede konsekvensanalyse behandles bemærkningerne fra Udvalget for Forskriftskontrol, som i sin første udtalelse af 24. juni 2022 konkluderede, at det var nødvendigt at tilpasse konsekvensanalysen, inden man gik videre med dette initiativ. Der blev indsamlet yderligere dokumentation for, hvordan de nuværende insolvensprocedurer påvirker grænseoverskridende investeringer i det indre marked negativt, og hvordan dette hænger sammen med andre faktorer. Der er tilføjet flere oplysninger om forskelle i insolvensreglerne mellem landene i den centrale tekst og i bilag 5. Der blev redegjort nærmere for forskellene mellem direktiv (EU) 2019/1023, forordning (EU) 2015/848 og dette forslag. Der blev foretaget en yderligere analyse af de forskellige foranstaltningers indvirkning på retsvæsenets kapacitet og af interessenternes holdning til de forskellige foranstaltninger. Afvejningerne mellem løsninger blev præciseret mere klart, og der blev redegjort nærmere for interessenternes synspunkter.

Udvalget for Forskriftskontrol gennemgik den reviderede konsekvensanalyse og afgav en positiv anden udtalelse den 10. oktober 2022 uden forbehold. Udvalget bemærkede, at konsekvensanalysen var blevet væsentligt forbedret, og udvalget havde kun nogle få forslag til yderligere forbedringer.

Dette forslag har lettere positive virkninger for digitaliseringen, navnlig gennem en højere grad af procesautomatisering i forbindelse med forenkledede likvidationsprocedurer for mikrovirksomheder og anvendelse af den digitale portal (e-justiceportalen) til at tilvejebringe brugervenlige oplysninger om de vigtigste karakteristika ved insolvensordninger og konkursordener.

- **Målrettet regulering og forenkling**

En mere effektiv insolvensbehandling vil bidrage til at afkorte insolvensbehandlingens varighed og øge inddrivelsesværdien i insolvenssager, hvilket vil indebære lavere omkostninger ved afvikling af virksomheder og højere inddrivelsesrater for kreditorer og investorer.

Dette forslag har også til formål at forbedre erhvervsklimaet for SMV'er. Ved at øge de forventede inddrivelsesrater for kreditorer og investorer, der er eksponeret for SMV'er og andre virksomheder, søger forslaget at mindske den opfattede risiko ved at investere i SMV'er, hvilket alt andet lige forventes at blive afspejlet i lavere finansieringsomkostninger for SMV'er. Forslaget pålægger samtidig ikke SMV'er, der udøver en økonomisk aktivitet, forpligtelser eller overholdelsesomkostninger og forenkler procedurerne for insolvente virksomheder.

Med dette forslag indføres der også en særlig procedure for at lette og fremskynde afviklingen af mikrovirksomheder, hvilket giver mulighed for en mere omkostningseffektiv insolvensprocedure for disse mikrovirksomheder. Disse ordninger støtter også en velordnet afvikling af mikrovirksomheder uden aktiver og afhjælper det problem, at der i nogle medlemsstater ikke er adgang til insolvensbehandling, hvis den forventede inddrivelsesværdi ligger under retsomkostningerne. Ved at give alle mikrovirksomheder mulighed for at indlede procedurer for at tackle deres finansielle vanskeligheder sikrer dette forslag, at stiftende iværksættere kan drage fordel af gældssanering og starte forfra i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv (EU) 2019/1023.

- **Grundlæggende rettigheder**

Forslaget respekterer de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder som nedfældet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og det skal gennemføres i overensstemmelse hermed. Dette forslag respekterer navnlig de rettigheder og friheder, der er nedfældet i artikel 7 (respekt for privatliv og familieliv), artikel 8 (beskyttelse af personoplysninger), artikel 15 (erhvervsfrihed og ret til at arbejde), artikel 16 (frihed til at oprette og drive egen virksomhed), artikel 17 (ejendomsret), artikel 27 (arbejdstagernes ret til information og høring) og artikel 47, andet afsnit (adgang til en upartisk domstol).

Forslaget vil give udpegede retter adgang til nationale bankkontoregistre og elektroniske systemer for dataudtræk samt til det sammenkoblede system af centrale bankkontoregistre, som er det fælles adgangspunkt. Forslaget vil også give insolvensbehandlere adgang til registret over reelt ejerskab, der er oprettet i den medlemsstat, hvor proceduren er indledt, samt til systemet til sammenkobling af registre over reelt ejerskab (BORIS).

Nationale bankkontoregistre og elektroniske systemer for dataudtræk samt registre over reelt ejerskab centraliserer personoplysninger. En udvidelse af adgangen til disse registre og systemer og til de fælles adgangspunkter vil derfor påvirke de registreredes grundlæggende rettigheder, navnlig retten til privatliv og retten til beskyttelse af personoplysninger. Enhver deraf følgende begrænsning i udøvelsen af de rettigheder og friheder, der anerkendes ved chartret, vil være i overensstemmelse med kravene i chartret, navnlig artikel 52, stk. 1.

Begrænsningen er fastsat ved lov og begrundet i behovet for at styrke sporbarheden af aktiver effektivt i forbindelse med en igangværende insolvensbehandling, herunder i en grænseoverskridende sammenhæng, for at maksimere inddrivelsen af værdier fra den insolvente virksomhed til kreditorerne. Desuden respekteres de pågældende rettigheds og friheders væsentligste indhold, og begrænsningerne står i et rimeligt forhold til det forfulgte mål. Indvirkningen vil være relativt begrænset, da de tilgængelige og søgbare data kun omfatter et datasæt, der er fastlagt i dette forslag og i EU-instrumenterne om oprettelse af disse systemer, der er strengt nødvendigt for at spore de aktiver, der tilhører insolvensboet. Dette forslag sikrer, at behandlingen af disse oplysninger sker i overensstemmelse med EU's gældende databeskyttelsesregler. Forordning (EU) 2018/1725²² finder anvendelse på behandling af personoplysninger i EU-institutionerne og -organerne med henblik på dette direktiv.

Forslaget præciserer navnlig formålene med behandlingen af personoplysninger og pålægger medlemsstaterne at udpege de insolvensretter, der har ret til at anmode om oplysninger direkte fra nationale bankkontoregistre og elektroniske systemer for dataudtræk. Forslaget forpligter også medlemsstaterne til at sikre, at de udpegede retters personale har høje faglige standarder for databeskyttelse, at der er indført tekniske og organisatoriske foranstaltninger til beskyttelse af datasikkerheden i henhold til høje teknologiske standarder med henblik på udpegede retters udøvelse af beføjelsen til at tilgå og søge i bankkontooplysninger, og at de myndigheder, der driver de centrale bankkontoregistre, foretager en registrering, hver gang en udpeget ret tilgår og søger efter bankkontooplysninger.

Desuden identificerer forslaget klart omfanget af oplysningerne i de registre over reelt ejerskab, som insolvensbehandlere kan tilgå.

²² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

Endelig præciseres det i forslaget, at Kommissionen ikke vil lagre personoplysninger i forbindelse med sammenkoblingen af de nationale elektroniske auktionssystemer, og det indeholder bestemmelser om Kommissionens dataansvar.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Dette forslag har virkninger i form af omkostninger og administrative byrder for Kommissionen. Disse omkostninger og byrder skyldes forpligtelsen i artikel 51 i dette forslag til at oprette et system til sammenkobling af nationale elektroniske auktionssystemer via den europæiske e-justiceportal. På grundlag af erfaringerne med andre sammenkoblingsprojekter på e-justiceportalen anslås Kommissionens gennemførelsesomkostninger til 1,75 mio. EUR for det nuværende langsigtede budget (den flerårige finansielle ramme)²³. De yderligere omkostninger vil blive dækket gennem omfordeling inden for rammerne af programmet for retlige anliggender.

Der gøres nærmere rede for dette forslags finansielle og budgetmæssige virkninger i finansieringsoversigten til forslaget.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Der forventes en evaluering fem år efter gennemførelsen af foranstaltningerne og i overensstemmelse med Kommissionens retningslinjer for bedre regulering. Formålet med evalueringen vil bl.a. være at vurdere, hvor effektivt direktivet har været med hensyn til at nå politikmålene, og beslutte, om der er behov for nye foranstaltninger eller ændringer. Medlemsstaterne skal give Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af denne evaluering.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Dette forslag er rettet mod insolvenslovgivningens tre centrale dimensioner: i) inddrivelse af aktiver fra det likviderede insolvensbo, ii) procedurernes effektivitet og iii) en forudsigelig og rimelig fordeling af de inddrevne beløb blandt kreditorerne. Forslagets byggestene er blevet omhyggeligt udvalgt på grundlag af erfaringerne fra forhandlingerne om rekonstruktions- og insolvensdirektivet, ekspertgruppens drøftelser og endelige anbefalinger, resultaterne af den offentlige høring, en undersøgelse foretaget af en ekstern konsulent og omfattende interaktion med interessenter.

Dette forslag har til formål at maksimere inddrivelsen af værdier fra den insolvente virksomhed til kreditorerne. Med henblik herpå styrker bestemmelserne om anfægtelsessøgsmål og sporing af aktiver gensidigt hinanden ved at indføre et minimumssæt af harmoniserede betingelser for indledning af anfægtelsessøgsmål og ved at styrke sporbarheden af aktiver ved at forbedre insolvensbehandlers adgang til bankkontooplysninger, oplysninger om reelt ejerskab og til visse nationale registre over aktiver, herunder registre i andre medlemsstater. Disse bestemmelser kombineres med muligheden for at maksimere virksomhedens inddrivelsesværdi på et tidligt tidspunkt gennem pre-pack-procedurer og virksomhedsledernes forpligtelse til straks at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling for at undgå potentielle tab af aktivværdi for kreditorer.

²³ Disse omkostninger bør suppleres med yderligere 1,6 mio. EUR i gennemførelsesomkostninger for regnskabsåret 2028. De anslåede årlige omkostninger til vedligeholdelse af sammenkoblingssystemet i den europæiske e-justiceportal beløber sig til 600 000 EUR fra 2029.

Dette forslag har også til formål at styrke den proceduremæssige effektivitet, navnlig i forbindelse med likvidation af insolvente mikrovirksomheder. Det er vigtigt at sikre, at de nye regler også fungerer godt for mikrovirksomheder i EU. Omkostningerne ved almindelige insolvensprocedurer for disse virksomheder er uoverkommelige, og muligheden for at få gældssanering vil give dem mulighed for at frigøre iværksætterkapital til nye projekter. Dertil kommer større gennemsigthed over for kreditorer omkring de vigtigste elementer i national lovgivning om insolvensbehandling, herunder den udløsende faktor for insolvens.

Endelig indfører forslaget for at sikre en rimelig og forudsigelig fordeling af de inddrevne beløb blandt kreditorerne krav om at forbedre repræsentationen af kreditorernes interesser i insolvensbehandlingen gennem kreditorudvalg. Dette suppleres af større gennemsigthed over for kreditorer omkring reglerne for konkursordenen.

Direktivforslaget er opdelt i ni afsnit.

Afsnit I indeholder almindelige bestemmelser om anvendelsesområdet og definitionerne.

Afsnit II om anfægtelsessøgsmål indeholder bestemmelser om minimumsharmonisering, der har til formål at beskytte insolvensboet mod ulovlig fjernelse af aktiver inden indledningen af insolvensbehandling. Formålet er at sikre, at der i medlemsstaternes lovgivning om insolvensbehandling fastsættes en minimumsstandard for beskyttelse i forbindelse med omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv i forbindelse med retshandler, som er til skade for kreditorerne. Medlemsstaterne kan samtidig indføre eller opretholde regler, der sikrer en højere grad af beskyttelse af kreditorer, f.eks. ved at indføre flere omstødelsesgrunde. I bestemmelserne i dette afsnit fastsættes de generelle betingelser for, at en retshandel kan erklæres ugyldig, omstødelsesgrundene og de retlige konsekvenser af anfægtelsessøgsmål.

I artikel 4 fastsættes de generelle betingelser for anfægtelsessøgsmål, idet det præciseres, at alle retshandler — herunder undladelser — kan gøres til genstand for anfægtelsessøgsmål, forudsat at de er til skade for kreditorerne, og at en af de omstødelsesgrunde, der er anført i de efterfølgende artikler, er opfyldt.

I artikel 5 præciseres det, at bestemmelserne om anfægtelsessøgsmål er bestemmelser om minimumsharmonisering, og at medlemsstaterne derfor kan opretholde eller vedtage bestemmelser, der sikrer en højere grad af kreditorbeskyttelse.

Artikel 6 fastsætter den første specifikke omstødelsesgrund ("præferencer"). Dette er retshandler til fordel for en kreditor (eller en gruppe af kreditorer), som er foretaget inden for en frist på tre måneder før indgivelsen af begæringen om insolvensbehandling eller efter indgivelsen ("fristen for omstødelse"). Da denne omstødelsesgrund udløses af den blotte sikring af retshandleren over for tredjemand, er fristen for omstødelse den korteste i forhold til fristerne for omstødelse i forbindelse med de andre omstødelsesgrunde. I tilfælde af "kongruent dækning" (dvs. hvor kreditors fordringer er blevet fuldt ud dækket, f.eks. fyldestgørelse af en forfalden fordring med sædvanlige betalingsmidler), kan retshandler desuden kun erklæres ugyldig af denne grund, hvis kreditor vidste eller burde have vidst, at skyldneren ikke kunne betale sin gæld, eller at der var indgivet begæring om indledning af insolvensbehandling. Endelig opregner bestemmelsen visse typer retshandler, der ikke kan erklæres ugyldige af denne grund.

I artikel 7 fastsættes den anden specifikke omstødelsesgrund, nemlig retshandler med lav modydelse. Denne grund omfatter ikke kun gaver eller andre donationer, men også retshandler mod usædvanligt lave modydelser. Den spiller en vigtig rolle i lovgivningen om anfægtelsessøgsmål, da den (bl.a.) er et effektivt retsmiddel mod skyldnerens eventuelle bestræbelser på at bringe aktiver uden for kreditorernes rækkevidde ved at overføre dem til

tredjemand, f.eks. familiemedlemmer eller formueforvaltningsenheder, samtidig med at skyldneren fortsat har mulighed for at anvende disse aktiver.

I artikel 8 fastsættes den tredje og sidste omstødsgrund, nemlig forsætlige svigagtige handlinger, dvs. retshandler, der bedrager kreditorer.

I artikel 9 anføres de generelle konsekvenser af anfægtelsessøgsmål. Dette indebærer bl.a., at fordringer, der udspringer af en retshandel, som er erklæret ugyldig, ikke kan fuldbyrdes, samt forpligtelsen for den part, der drager fordel af denne retshandel, til at kompensere insolvensboet fuldt ud for den påførte skade. Artiklen præciserer, at forpligtelsen til at kompensere insolvensboet ikke kan modregnes i fordringer, som tilhører den anden part i retshandlen, som er erklæret ugyldig.

Artikel 10 indeholder bestemmelser om de rettigheder, der tilkommer den anden part i retshandlen, som er erklæret ugyldig. Fordringer fyldstgjort via retshandlen, som er erklæret ugyldig, genopstår, i det omfang parten kompenserer insolvensboet.

Artikel 11 omhandler tredjemands ansvar. Enhver arving eller universel efterfølger til den anden part i retshandlen, som er erklæret ugyldig, indtræder i denne parts sted, også for så vidt angår retsvirkningerne af anfægtelsessøgsmål. Individuelle efterfølgere hæfter kun, hvis de har erhvervet aktivet mod en for lav modydelse, eller hvis de havde eller burde have haft kendskab til de omstændigheder, der ligger til grund for anfægtelsessøgsmålet.

I artikel 12 bekræftes den ret til rekonstruktion, der er indført ved artikel 17 og 18 i direktiv (EU) 2019/1023. Det fastslås, at bestemmelserne om anfægtelsessøgsmål i dette afsnit ikke berører anvendelsen af artikel 17 og 18 i direktiv (EU) 2019/1023.

Afsnit III om sporing af aktiver, der tilhører insolvensboet, vedrører et målrettet indgreb, som bør ses i sammenhæng med forordning (EU) 2015/848, hvori det fastsættes, at insolvensbehandlere i princippet også i andre medlemsstater kan udøve de beføjelser, der er tillagt disse efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, og hvor de er udpeget. De målrettede regler i dette afsnit fokuserer på insolvensbehandlers adgang til forskellige registre med relevante oplysninger om aktiver, der tilhører eller bør tilhøre insolvensboet. Nogle nationale elektroniske registre er offentlige eller endda tilgængelige via fælles sammenkøblingsplatforme, der er oprettet af EU, såsom systemet til sammenkobling af insolvensregistre (IRI)²⁴. Bestemmelserne i direktivforslaget udvider anvendelsesområdet for registre, som insolvensbehandlere kan tilgå, til at omfatte visse registre, der ikke er offentligt tilgængelige, såsom de registre, der oprindeligt blev oprettet i henhold til EU's rammer for bekæmpelse af hvidvask af penge (nationale centrale bankkontoregistre eller oplysninger om trustere i medlemsstaternes registre over reelt ejerskab). I afsnit III forpligtes medlemsstaterne også til at give udenlandske insolvensbehandlere direkte og umiddelbar adgang til de registre, der er opført i bilaget (hvis de allerede kan tilgås i medlemsstaten).

I henhold til artikel 13 skal medlemsstaterne udpege de insolvensretter på deres område, der skal have direkte adgang til de nationale centrale automatiske mekanismer såsom centrale bankkontoregistre eller elektroniske systemer for dataudtræk, der er indført i henhold til artikel 32a i direktiv (EU) 2015/849²⁵. Direktiv (EU) 2015/849 forpligtede medlemsstaterne

²⁴ https://e-justice.europa.eu/246/DA/bankruptcy_amp_insolvency_registers__search_for_insolvent_debtors_in_the_eu?init=true

²⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om

til at indføre centrale automatiske mekanismer, som kan identificere alle fysiske eller juridiske personer, som har eller kontrollerer betalingskonti og bankkonti, der identificeres ved IBAN, samt deponeringsboks, som indehaves af et kreditinstitut. Direktivet om bekæmpelse af hvidvask af penge giver også medlemsstaternes finansielle efterretningsenheder øjeblikkelig og ufiltreret adgang til disse registre. Direktiv 2019/1153²⁶ giver de retshåndhævende myndigheder, som medlemsstaterne har udpeget til dette formål, beføjelse til direkte og omgående at tilgå nationale bankkontoregistre, når det er nødvendigt for udførelsen af deres opgaver i forbindelse med bekæmpelse af grov kriminalitet. Medarbejdere, der inddriver aktiver, skal også have direkte adgang i henhold til direktiv 2019/1153. Artikel 12 vil sikre, at kun insolvensretter, der er behørigt udpeget og meddelt Kommissionen, har direkte adgang til bankkontoregistrene eller de elektroniske systemer for dataudtræk.

Artikel 14 og 15 præciserer de særlige betingelser for de udpegede retters adgang til bankkontoregistrene. De udpegede retter vil få adgang til deres medlemsstats og andre medlemsstats nationale centrale bankkontoregistre via det fælles adgangspunkt for bankkontoregistre, når systemet til sammenkobling af medlemsstaternes centrale registre er oprettet og operationelt²⁷.

Artikel 16 omhandler registrering af søgninger i bankkontoregistre.

Artikel 17 indeholder bestemmelser om insolvensbehandlers adgang til registre over oplysninger om reelt ejerskab. Dette omfatter både adgang til det eller de nationale registre over reelt ejerskab, der er oprettet i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, og systemet til sammenkobling af registre over reelt ejerskab. Retsgrundlaget for disse registre er fastsat i artikel 30, stk. 3, og artikel 31, stk. 3a, i direktiv (EU) 2015/849. Retsgrundlaget for sammenkoblingen af disse registre er fastsat i artikel 30, stk. 10, og artikel 31, stk. 9, i direktiv (EU) 2015/849. Selskaber og andre juridiske enheder har offentlig adgang til et minimumssæt af oplysninger i registrene over reelt ejerskab. For truste og lignende juridiske arrangementer er adgangen til dette minimumssæt af oplysninger ikke offentlig, men betinget af, at der påvises en legitim interesse. I artikel 17 præciseres det, at der er en legitim interesse, når en insolvensbehandler anmoder om oplysninger om truste og lignende juridiske arrangementer med henblik på at identificere og spore aktiver, der er relevante for den insolvensbehandling, hvortil vedkommende er udpeget, og adgangen er begrænset til oplysninger, der er identificeret på forhånd.

Artikel 18 fastsætter regler for insolvensbehandlers direkte og umiddelbare adgang til nationale registre, der indeholder oplysninger om aktiver. Registrene over aktiver bør i denne forbindelse omfatte de registre, der er opført i bilaget til direktivforslaget, forudsat at sådanne registre kan tilgås i den pågældende medlemsstat. Bestemmelsen kræver også, at insolvensbehandlere, der er udpeget i andre medlemsstater, skal have samme adgangsbetingelser som insolvensbehandlere, der er udpeget i de medlemsstater, hvor registret over aktiver befinder sig.

Afsnit IV om pre-pack-procedurer har til formål at sikre, at disse insolvensbehandlinger, der generelt anses for at være effektive med hensyn til inddrivelse af værdier til kreditorer, er

ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 849 af 9.7.2018, s. 1).

²⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1153 af 20. juni 2019 om regler, der letter brugen af finansielle og andre oplysninger med henblik på forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af visse strafbare handlinger, og om ophævelse af Rådets afgørelse 2000/642/RIA (EUT L 186 af 11.7.2019, s. 122).

²⁷ Den EU-dækkende sammenkobling af de nationale centrale bankkontoregistre er blevet foreslået af Europa-Kommissionen i dens forslag til det sjette hvidvaskdirektiv. Jf. artikel 14 og 15 i forslaget (COM/2021/423 final af 20.7.2021). Forslaget forhandles i øjeblikket i Europa-Parlamentet og Rådet.

tilgængelige på en struktureret måde i alle medlemsstaters insolvensordninger. I en pre-pack-procedure forberedes og forhandles salget af skyldnerens virksomhed (eller en del heraf) inden den formelle indledning af insolvensbehandling. Dette gør det muligt at gennemføre salget og opnå provenuet kort efter indledningen af den formelle insolvensbehandling med henblik på likvidation af et selskab. Dette forslag indeholder en række garantier, der skal sikre, at man når ud til potentielle købere, og at den bedst mulige markedsværdi opnås gennem en konkurrencebaseret salgsproces. Disse garantier er udformet på en måde, der giver medlemsstaterne mulighed for at vælge mellem at sikre gennemførelsen af en konkurrencebaseret, gennemsigtig og rimelig salgsproces i den (normalt fortrolige) "forberedelsesfase" og af en hurtig offentlig auktion efter indledningen af den formelle procedure i "likvidationsfasen".

Artikel 19 forpligter medlemsstaterne til at medtage en pre-pack-procedure bestående af to faser ("forberedelsesfasen" og "likvidationsfasen") i deres insolvensordning.

Artikel 20 omhandler sammenhængen mellem direktivforslaget og andre EU-instrumenter. Det fastsættes, at likvidationsfasen skal betragtes som en insolvensbehandling som defineret i artikel 2, nr. 4), i forordning (EU) 2015/848. Det giver også medlemsstaterne mulighed for at betragte tilsynsførende som insolvensbehandlere som defineret i artikel 2, nr. 5), i forordning (EU) 2015/848. I bestemmelsens sidste stykke præciseres sammenhængen mellem direktivforslaget og Rådets direktiv 2001/23/EF i overensstemmelse med EU-Domstolens afgørelse i Heiploeg-sagen. Ifølge bestemmelsen skal likvidationsfasen i pre-pack-proceduren med henblik på anvendelsen af artikel 5, stk. 1, i direktiv 2001/23/EF betragtes som en insolvensbehandling, der er indledt for at realisere overdragerens aktiver under tilsyn af en kompetent myndighed.

I artikel 21 fastsættes kompetencereglerne for pre-pack-proceduren. I denne artikel præciseres det, at den ret, der har international kompetence i forbindelse med skyldnerens hovedinsolvensbehandling, også har kompetence i forbindelse med pre-pack-proceduren.

I artikel 22 fastsættes regler for den "tilsynsførende" (monitor), som er den vigtigste aktør i pre-pack-procedurens "forberedelsesfase". Artiklen opregner de opgaver, som den tilsynsførende skal udføre for at styre salgsprocessen og finde potentielle købere. Som "potentiell insolvensbehandler" skal den tilsynsførende opfylde alle de kriterier, som insolvenslovgivningen i den medlemsstat, hvor pre-pack-behandlingen indledes, kræver for at udpege en insolvensbehandler, hvorved det sikres, at den samme person udfører de to funktioner i pre-pack-procedurens to faser.

Artikel 23 udvider (med de nødvendige ændringer) anvendelsen af reglerne om suspension af individuel kreditorforfølgning mod skyldneren, jf. artikel 6 og 7 i direktiv (EU) 2019/1023, til pre-pack-procedurens forberedelsesfase, forudsat at betingelsen om sandsynligheden for, at skyldneren bliver insolvent eller erklæret insolvent, er opfyldt.

Artikel 24 omhandler de principper, der finder anvendelse på salget af skyldnerens virksomhed. Den tilsynsførende skal sikre, at salgsprocessen i forberedelsesfasen, der normalt er fortrolig, er konkurrencebaseret, gennemsigtig og rimelig og opfylder markedsstandarderne. Disse principper kan kun tilsidesættes, hvis en medlemsstat vælger at pålægge retten at gennemføre en hurtig offentlig auktion efter indledningen af likvidationsfasen.

Artikel 25 sikrer, at den tilsynsførende udpeges som insolvensbehandler, når likvidationsfasen i pre-pack-proceduren indledes.

Artikel 26 omhandler godkendelsesprocessen for insolvensrettens salg af skyldnerens virksomhed i likvidationsfasen. I henhold til stk. 1 skal retten vurdere, om salgsprocessen i

forberedelsesfasen var i overensstemmelse med de gældende principper og betingelser. Hvis retten ikke godkender salget af virksomheden til erhververen som foreslået af den tilsynsførende, fortsætter den insolvensbehandling, der blev indledt i begyndelsen af likvidationsfasen, uden at pre-pack-salget afsluttes. Stk. 2 pålægger de medlemsstater, der vælger at give mandat til, at der gennemføres en offentlig auktion i begyndelsen af likvidationsfasen for at anvende det bedste tilbud modtaget i forberedelsesfasen som et såkaldt "stalking horse bid", dvs. som et første bud, der fungerer som en nedre købspris, således at andre tilbudsgivere ikke kan underbyde købsprisen. Det kræves også, at den beskyttelse, der ydes til den såkaldte "stalking horse bidder", står i et rimeligt forhold til målet og anvendes i det omfang, den ikke bremser den reelle konkurrence.

Artikel 27 indeholder bestemmelser om overdragelse af gensidigt bebyrdende aftaler, dvs. aftaler mellem en skyldner og en modpart, i henhold til hvilke der stadig påhviler parterne forpligtelser på tidspunktet for indledningen af insolvensbehandling. Sådanne aftaler bør som hovedregel overdrages til erhververen af virksomheden, selv uden modpartens samtykke.

I artikel 28 hedder det, at virksomheden eller en del heraf overtages uden gæld og forpligtelser gennem pre-pack-salget.

Artikel 29 sikrer, at klager over godkendte pre-pack-salg ikke forsinker gennemførelsen af salgsaftalen og dermed realiseringen af aktiverne. I henhold til bestemmelsen kan sådanne klager kun have opsættende virkning på gennemførelsen af salget, hvis klageren stiller tilstrækkelig sikkerhed for eventuelle skader som følge af en sådan udsættelse. Samtidig giver artikel 29 den ret, der behandler klagen, skønsbeføjelse til helt eller delvis at fritage en klager, der er en fysisk person, fra sikkerhedsstillelse, hvis retten finder en sådan fritagelse hensigtsmæssig i lyset af omstændighederne i den konkrete sag.

I artikel 30 præciseres det, at kriterierne for udvælgelse af det bedste tilbud bør svare til de kriterier, der anvendes til at vælge mellem konkurrerende tilbud i almindelige insolvensbehandlinger.

I henhold til artikel 31 hæfter den tilsynsførende og insolvensbehandleren i pre-pack-proceduren personligt for skader forårsaget af manglende overholdelse af deres forpligtelser.

Artikel 32 fastsætter yderligere garantier i tilfælde, hvor den potentielle køber er en part med nær tilknytning til skyldneren. De yderligere garantier omfatter insolvensbehandlerens forpligtelse til at vurdere, om tilbuddet opfylder kriteriet om kreditorernes bedste interesse, hvis det eneste tilbud kommer fra en nært tilknyttet part. Hvis vurderingen fører til en negativ konklusion, bør insolvensbehandleren afvise tilbuddet.

Artikel 33 indeholder forskellige bestemmelser, der har til formål at maksimere værdien af den virksomhed, der sælges. Dette sikrer, at der søges midlertidig finansiering med de lavest mulige omkostninger, og at udbydere af midlertidig finansiering nyder godt af visse garantier. I medfør af denne artikel må der ikke gives fortegningsret til tilbudsgivere, da muligheden for at udøve sådanne rettigheder ville skade konkurrencen i forbindelse med salgsprocessen. En anden bestemmelse begrænser muligheden for at afgive et kreditbud på en del af den sikrede fordring mod skyldneren.

Artikel 34 beskytter kreditorernes interesser under pre-pack-proceduren. Dette omfatter retten til at blive hørt under proceduren og som hovedregel tilpasning af kravene om frigivelse af sikkerhedsstillelse til de krav, der gælder for insolvensbehandling efter national ret.

Artikel 35 omhandler situationer, hvor overtagelsen af virksomheden gennem pre-pack-proceduren er betinget af en konkurrencemyndigheds afgørelse.

Afsnit V om virksomhedsledernes opgaver indgår i de foranstaltninger, der har til formål at maksimere værdien af insolvensboet. Selv om direktivforslaget ikke indeholder en harmoniseret definition af virksomhedsledere, bør medlemsstaterne ved gennemførelsen af bestemmelserne i dette afsnit tage hensyn til, at begrebet virksomhedsleder bør forstås bredt. Dette er i overensstemmelse med forslaget i lovgivningsvejledningen om insolvensret fra De Forenede Nationers Kommission for International Handelsret (UNCITRAL)²⁸, hvori det hedder som følger: "som en generel vejledning [...] kan en person betragtes som virksomhedsleder, når vedkommende har til opgave at træffe eller faktisk træffer eller bør træffe vigtige beslutninger om ledelsen af et selskab". Virksomhedsledere har ofte de bedste forudsætninger for at vurdere, om en virksomhed nærmer sig insolvens eller er blevet insolvent. De bør derfor have pligt til at indgive en rettidig begæring om indledning af insolvensbehandling. Direktivforslaget fastsætter en frist for opfyldelse af denne forpligtelse kombineret med civilretligt ansvar. Bestemmelserne i dette afsnit er bestemmelser om minimumsharmonisering, og medlemsstaterne kan således opretholde eller indføre strengere forpligtelser for virksomhedsledere i selskaber, der er tæt på insolvens.

Afsnit VI indeholder regler om forenkledede likvidationsprocedurer for mikrovirksomheder. De nationale insolvensregler er ikke altid egnede til at behandle insolvente mikrovirksomheder på en passende og forholdsmæssig måde. Mikrovirksomheder indgiver sjældent begæring om indledning af almindelig insolvensbehandling, og når de gør det, er det ofte for sent til at bevare deres værdi. I mange medlemsstater er der ikke mulighed for en velordnet likvidation af sådanne virksomheder, da der ikke er adgang til almindelig insolvensbehandling, eller en begæring om indledning af en sådan insolvensbehandling afvises. Dette sker, hvis der ikke er aktiver i insolvensboet, eller hvis værdien af aktiverne ikke dækker de administrative omkostninger i forbindelse med insolvensbehandlingen. Formålet med direktivforslaget er derfor at sikre, at mikrovirksomheder, selv virksomheder uden aktiver, afvikles på en velordnet måde gennem en hurtig og omkostningseffektiv procedure. Hovedformålet med bestemmelserne i afsnit VI er at forenkle proceduren og mindske de dermed forbundne administrative omkostninger. F.eks. bør der som hovedregel ikke udpeges en insolvensbehandler til insolvensbehandlingen, da insolvensbehandlerens indgriben er den største omkostningsfaktor i insolvensbehandlingen, og disse virksomheders aktiviteter normalt ikke er så komplekse, at de kræver en insolvensbehandler. På samme måde fastsættes det i direktivforslaget, at skyldneren som hovedregel bør bevare rådigheden over virksomhedens aktiver og forretninger under hele proceduren. En anden omkostningsbegrænsende faktor er rettens mulighed for at realisere aktiverne gennem et elektronisk auktionssystem, som hver medlemsstat bør oprette som led i deres forenkledede procedurer for mikrovirksomheder.

Artikel 38 forpligter medlemsstaterne til at indføre regler i national lovgivning om insolvensbehandling, der gør det muligt at likvidere mikrovirksomheder ved hjælp af en forenklet procedure, der er i overensstemmelse med de standarder, der er fastsat i afsnit VI. Denne bestemmelse omhandler også betingelsen om insolvens med sigte på indledning af forenkledede likvidationsprocedurer og behandlingen af sager, hvor der ikke er nogen aktiver.

I artikel 39 præciseres det, at udpegelsen af en insolvensbehandler i forbindelse med forenkledede likvidationsprocedurer bør være undtagelsen.

I henhold til artikel 40 skal medlemsstaterne gøre det muligt at anvende elektroniske kommunikationsmidler til al kommunikation mellem den kompetente myndighed og, hvor det er relevant, insolvensbehandleren og parterne i insolvensbehandlingen.

²⁸ UNCITRAL Legislative Guide on Insolvency Law, Part four: Directors' obligations in the period approaching insolvency (including in enterprise groups), s. 19 (mn. 15).

Det fastsættes i artikel 41, at forenklede likvidationsprocedurer kan indledes på mikrovirksomhedens eller en kreditors begæring. For at forenkle proceduren for indgivelse af en begæring vil der blive udarbejdet en standardformular i henhold til en gennemførelsesretsakt fra Kommissionen.

Artikel 42 omhandler afgørelsen om indledning af forenklet likvidation, herunder grundene til, at den kompetente myndighed kan afslå at indlede en sådan procedure.

I artikel 43 hedder det, at skyldneren som hovedregel bør bevare rådigheden over virksomhedens aktiver og forretninger under hele proceduren.

I artikel 44 fastsættes det, at skyldneren bør have adgang til suspension af individuel kreditorforfølgning. Den kompetente myndighed kan dog undtage visse fordringer fra sag til sag under forud fastsatte omstændigheder.

Artikel 45 sikrer offentliggørelse af indledningen af forenklede likvidationsprocedurer.

Artikel 46 omhandler kreditorers anmeldelse og anerkendelse af fordringer i forbindelse med forenklet likvidation. Det antages i bestemmelsen, at størstedelen af fordringerne anmeldes på grundlag af en skriftlig erklæring indgivet af skyldneren. Ud over de fordringer, der er medtaget i denne erklæring, kan kreditorerne anmelde yderligere fordringer. For at forenkle anerkendelsesproceduren anses de fordringer, der er anført i skyldnerens erklæring, for at være anerkendt, medmindre kreditor specifikt gør indsigelse herimod.

Artikel 47 indeholder specifikke bestemmelser om indledning og gennemførelse af anfægtelsessøgsmål som led i den forenklede likvidationsprocedure for mikrovirksomheder.

Artikel 48 omhandler oprettelsen af det bo, der er under insolvensbehandling, ved at fastlægge, hvilke aktiver der indgår i boet, og sikre, at de kompetente myndigheder klart identificerer, hvilke aktiver der er udelukket fra insolvensboet og derfor kan forblive hos skyldneren, når skyldneren er iværksætter.

I artikel 49 hedder det, at den kompetente myndighed efter oprettelsen af insolvensboet træffer afgørelse om a) realisering af aktiverne eller b) øjeblikkelig afslutning af den forenklede likvidationsprocedure, fordi det ikke vil være rimeligt at realisere aktiverne på grund af deres værdi. Bestemmelsen fastsætter også, at skyldnerens aktiver bør realiseres ved en elektronisk offentlig auktion, medmindre den kompetente myndighed skønner, at anvendelsen af andre midler til at sælge aktiverne er mere hensigtsmæssige i lyset af aktivernes art eller sagens omstændigheder.

Artikel 50 forpligter medlemsstaterne til at oprette og drive en eller flere elektroniske auktionsplatforme til realisering af aktiverne i det bo, der er under insolvensbehandling. Bestemmelsen giver også medlemsstaterne mulighed for at fastsætte, at brugere af sådanne platforme også kan afgive bud på køb af skyldnerens virksomhed som en going concern. Platformen eller platformene bør være tilgængelige i forbindelse med forenklede likvidationsprocedurer, og medlemsstaterne kan beslutte at udvide anvendelsen til andre insolvensbehandlinger. Bestemmelsen forpligter medlemsstaterne til at gøre platformen eller platformene tilgængelige for alle, der har bopæl eller vedtægtsmæssigt hjemsted på EU's område.

Artikel 51 pålægger Kommissionen som i forbindelse med andre EU-projekter, der sammenkobler decentrale elektroniske registre (f.eks. systemet til sammenkobling af selskabsregistre (BRIS) og systemet til sammenkobling af insolvensregistre (IRI)), at oprette et system til sammenkobling af nationale elektroniske auktionssystemer via den europæiske e-justiceportal, der skal fungere som en central elektronisk portal. Merværdien af et sådant sammenkoblingssystem er adgangen til alle auktioner via en fælles platform, som er

tilgængelig på alle EU's officielle sprog. De tekniske specifikationer for dette sammenkoblingssystem fastlægges ved hjælp af en eller flere gennemførelsesretsakter. Valg, der træffes i forbindelse med IT-udvikling og offentlige udbud, skal forhåndsgodkendes af Europa-Kommissionens Råd for Informationsteknologi og Cybersikkerhed.

Artikel 52 omhandler omkostningerne til etablering og sammenkobling af elektroniske auktionssystemer, og i artikel 53 fastsættes Kommissionens ansvar i forbindelse med behandling af personoplysninger i systemet til sammenkobling af elektroniske auktionsplatforme.

I artikel 54 fastsættes reglerne for salg af aktiver i insolvensboet ved elektronisk auktion i forbindelse med forenkledede likvidationsprocedurer.

I artikel 55 reguleres afgørelsen om afslutning af den forenkledede likvidationsprocedure, og det anføres, at tidsfristen for gældssanering bør præciseres i en sådan afgørelse.

I artikel 56 fastsættes princippet om, at det ikke kun er gældsramte iværksættere, men også stiftere, ejere eller medlemmer af en mikrovirksomhed med ubegrænset ansvar, som hæfter personligt for skyldnerens gæld, der bør have effektiv adgang til fuld gældssanering som følge af afslutningen af forenkledede likvidationsprocedurer. Betingelserne, grundene, tidsfristen og andre omstændigheder i forbindelse med den procedure, der fører til gældssanering, skal fastsættes i overensstemmelse med reglerne i afsnit III i direktiv (EU) 2019/1023.

I artikel 57 præciseres det, at procedurer vedrørende de personlige garantier, der er stillet til dækning af mikrovirksomheders forretningsmæssige behov, bør koordineres eller konsolideres med den relevante forenkledede likvidationsprocedure for den samme mikrovirksomhed.

Afsnit VII indeholder bestemmelser om kreditorudvalget. Kreditorudvalget er et vigtigt redskab til at sikre, at insolvensbehandlingen gennemføres på en måde, der beskytter kreditorernes interesser og sikrer inddragelsen af individuelle kreditorer, som måske ellers ikke ville deltage i insolvensbehandlingen på grund af begrænsede ressourcer eller manglende geografisk nærhed. Bestemmelserne i dette afsnit har således til formål at styrke kreditorernes stilling under proceduren. Dette sker ved at sikre, at der nedsættes et kreditorudvalg, hvis der træffes afgørelse herom på kreditormødet, og ved at fastsætte bestemmelser om minimumsharmonisering af centrale aspekter såsom udnævnelse af medlemmerne og udvalgets sammensætning, arbejdsmetoder, udvalgets funktion samt medlemmernes personlige ansvar.

Artikel 58 omhandler kravene til nedsættelse af kreditorudvalget ved at fastsætte princippet om, at afgørelsen om, hvorvidt der skal nedsættes et kreditorudvalg, skal træffes på et kreditormøde. I henhold til denne artikel kan medlemsstaterne også give kreditorerne mulighed for at nedsætte et kreditorudvalg fra tidspunktet for indgivelse af begæringen om insolvensbehandling (og inden insolvensbehandlingen indledes), samtidig med at det sikres, at der på det første kreditormøde træffes afgørelse om videreførelsen og sammensætningen af kreditorudvalget. Desuden gives medlemsstaterne skønsmæssige beføjelser til at udelukke muligheden for at nedsætte et kreditorudvalg under insolvensbehandlingen i national ret, hvis omkostningerne ved at nedsætte og drive et sådant udvalg ikke står i et rimeligt forhold til den værdi, det skaber.

I artikel 59 fastsættes proceduren for udnævnelse af medlemmerne af kreditorudvalget og krav til en retfærdig repræsentation af kreditorer i udvalget.

I artikel 60 fastsættes princippet om, at kreditorudvalget udelukkende repræsenterer alle kreditorernes interesser og handler uafhængigt af insolvensbehandleren. Denne artikel giver også medlemsstaterne mulighed for at opretholde nationale bestemmelser, der gør det muligt

at nedsætte mere end et kreditorudvalg, som repræsenterer forskellige grupper af kreditorer. I artikel 61 og artikel 62 fastsættes antallet af medlemmer og krav til afsættelse og udskiftning af et medlem af kreditorudvalget.

I artikel 63 fastsættes minimumsarbejdsordningerne for kreditorudvalget, herunder afstemningsprocedurer.

I artikel 64 fastsættes kreditorudvalgets funktion samt minimumsrettigheder, pligter og beføjelser såsom retten til at blive hørt under insolvensbehandlingen, pligten til at føre tilsyn med insolvensbehandleren og beføjelsen til at anmode om ekstern rådgivning om visse spørgsmål.

I artikel 65 fastsættes krav til de udgifter, som kreditorudvalget har afholdt i forbindelse med udøvelsen af dets rettigheder og udførelsen af dets opgaver samt vederlaget til medlemmerne.

Medlemmerne af kreditorudvalget er også omfattet af særlige bestemmelser om ansvar i henhold til artikel 66.

Endelig giver artikel 67 adgang til at klage over kreditorudvalgets afgørelser, når kreditorudvalget har beføjelse til at godkende afgørelser i henhold til national ret.

Afsnit VIII omhandler foranstaltninger, der styrker gennemsigtigheden i national lovgivning om insolvensbehandling. Det forpligter medlemsstaterne til at udarbejde og regelmæssigt ajourføre et klart formuleret standardfaktablad til investorerne med praktiske oplysninger om hovedelementerne i deres nationale lovgivning om insolvensbehandling. Dette faktablad skal gøres tilgængeligt på e-justiceportalen. Som en del af det indhold, der leveres af Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område²⁹, findes der allerede visse oplysninger om medlemsstaternes nationale insolvensordninger på e-justiceportalen. Indholdet af disse eksisterende nationale sider er imidlertid ikke tilpasset på en sådan måde, at investorerne let kan sammenligne de forskellige ordninger.

I artikel 68 fastsættes krav til indholdet og offentliggørelsen af et faktablad med centrale oplysninger, der bør omfatte væsentlige elementer i national lovgivning om insolvensbehandling.

Afsnit IX indeholder de afsluttende bestemmelser i direktivforslaget. Ved artikel 69 indføres der krav til udvalget for rekonstruktion og insolvens' rolle som omhandlet i artikel 30 i direktiv (EU) 2019/1023. Ved artikel 70 indføres en revisionsklausul, og i artikel 71 fastsættes betingelserne for gennemførelse af direktivforslaget. I artikel 72 fastsættes datoen for direktivforslagets ikrafttræden, og i artikel 73 anføres det, hvem direktivforslaget er rettet til.

²⁹ Rådets beslutning af 28. maj 2001 om oprettelse af et europæisk retligt netværk på det civil- og handelsretlige område (2001/470/EF) De oplysninger om nationale insolvenslove, der er udarbejdet inden for rammerne af EJN, findes i den europæiske e-justiceportal på: <https://e-justice.europa.eu/447/DA/insolvencybankruptcy>

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV
om harmonisering af visse aspekter af insolvenslovgivningen

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,
under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
efter fremsendelse af udkastet til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg³⁰,
under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget³¹,
efter den almindelige lovgivningsprocedure, og
ud fra følgende betragtninger:

- (1) Formålet med dette direktiv er at bidrage til et velfungerende indre marked og fjerne hindringer for udøvelsen af grundlæggende frihedsrettigheder såsom frie kapitalbevægelser og etableringsfriheden, der skyldes forskelle mellem de nationale lovgivninger og procedurer på insolvensområdet.
- (2) De store forskelle i materiel insolvensret, som anerkendes i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848³², skaber hindringer for det indre marked ved at gøre grænseoverskridende investeringer mindre attraktive og påvirker dermed de grænseoverskridende kapitalbevægelser inden for Unionen og til og fra tredjelande.
- (3) Insolvensbehandling sikrer en velordnet afvikling eller rekonstruktion af virksomheder eller iværksættere i finansielle og økonomiske vanskeligheder. Denne behandling er afgørende for finansielle investeringer, da den bestemmer den endelige inddrivelsesværdi af sådanne investeringer. Divergerende regler i medlemsstaterne har bidraget til at øge den manglende retssikkerhed og uforudsigeligheden med hensyn til resultatet af insolvensbehandlingen, hvilket har skabt hindringer, navnlig for grænseoverskridende investeringer i det indre marked. Store forskelle med hensyn til de beløb, der inddrives, og varigheden af insolvensbehandlingen i hele Unionen har negative konsekvenser for forudsigeligheden af kreditorernes og investorernes omkostninger i en grænseoverskridende sammenhæng i det indre marked.
- (4) Integrationen af det indre marked inden for insolvensret, der tilstræbes med dette direktiv, er et vigtigt redskab til at få kapitalmarkederne i Den Europæiske Union til at fungere mere effektivt, herunder gennem bedre adgang til virksomhedsfinansiering.

³⁰ EUT C [...] af [...], s. [...].

³¹ EUT C [...] af [...], s. [...].

³² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 19).

Det er derfor nødvendigt at fastsætte minimumskrav på målrettede områder i den nationale insolvensbehandling, som har en betydelig indvirkning på effektiviteten og varigheden af insolvensbehandlingen, navnlig på grænseoverskridende insolvensbehandling.

- (5) For at beskytte insolvensboets værdi for kreditorerne bør nationale insolvenslove indeholde effektive regler, der gør det muligt at omstøde retshandler, som er til skade for kreditorer og er blevet sikret forud for indledningen af insolvensbehandling (anfægtelsessøgsmål). Da anfægtelsessøgsmål har til formål at afhjælpe retshandlers skadelige virkninger for boet, er det hensigtsmæssigt at henvise til udførelsen af årsagen til denne skade som det relevante tidspunkt, nemlig til sikringen af retshandlen og ikke til udførelsen af retshandlen. I tilfælde af elektronisk pengeoverførsel bør det relevante tidspunkt f.eks. ikke være, når skylder giver det finansielle institut instruks om at overføre pengene til en kreditor (udførelse af retshandlen), men snarere når kreditors konto krediteres (sikring af retshandlen). Reglerne om anfægtelsessøgsmål bør også give insolvensboet mulighed for at blive kompenseret for den skade, som sådanne retshandler har påført kreditorer.
- (6) Omfanget for de retshandler, der kan anfægtes i henhold til reglerne om anfægtelsessøgsmål, bør formuleres bredt for at dække enhver menneskelig adfærd med retsvirkninger. Princippet om ligebehandling af kreditorerne indebærer, at retshandler også bør omfatte undladelser, da det ikke gør nogen væsentlig forskel, om kreditorerne lider skade som følge af en handling eller den berørte parts passivitet. Det gør f.eks. ingen forskel, om en skyldner aktivt giver afkald på en fordring mod sin låntager, eller om vedkommende forholder sig passivt og accepterer, at fordringen forældes. Yderligere eksempler på undladelser, der kan gøres til genstand for anfægtelsessøgsmål, omfatter undladelse af at gøre indsigelse mod en ufordelagtig dom eller andre afgørelser truffet af domstole eller offentlige myndigheder eller undladelse af at registrere en intellektuel ejendomsrettighed. Af samme grund bør reglerne om anfægtelsessøgsmål ikke begrænses til retshandler, der foretages af skyldneren, men også omfatte retshandler, der foretages af modparten eller en tredjepart. På den anden side bør reglerne om anfægtelsessøgsmål kun omfatte retshandler, som er til skade for kreditormassen.
- (7) For at beskytte skyldnerens modparts berettigede forventninger bør ethvert indgreb i gyldigheden eller håndhævelsen af en retshandel stå i et rimeligt forhold til de omstændigheder, hvorunder den pågældende handel sikres. Sådanne omstændigheder bør omfatte skyldnerens hensigt, modpartens kendskab eller tidsrummet mellem sikringen af retshandlen og indledningen af insolvensbehandling. Det er derfor nødvendigt at skelne mellem en række specifikke omstødelsesgrunde, som er baseret på fælles og typiske mønstre og bør supplere de generelle betingelser for anfægtelsessøgsmål. Ethvert indgreb bør også respektere de grundlæggende rettigheder, der er nedfældet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- (8) I forbindelse med anfægtelsessøgsmål bør der skelnes mellem retshandler, hvor modpartens fordring var forfalden og eksigibel og er blevet fuldt ud dækket (kongruent dækning), og retshandler, hvor kreditors fordring ikke er blevet fuldt ud dækket (inkongruent dækning). Inkongruent dækning omfatter navnlig for tidlig betaling, fyldestgørelse med usædvanlige betalingsmidler, efterfølgende sikkerhedsstillelse for en hidtil usikret fordring, som ikke var aftalt i den oprindelige gælds aftale, indrømmelse af en ekstraordinær opsigelsesret eller andre ændringer, der ikke er fastsat i den underliggende aftale, afkald på retlige forsvarsforanstaltninger

eller indsigelser eller anerkendelse af gæld, der kan anfægtes. I tilfælde af kongruent dækning kan den første omstødsgrund, nemlig præferencer, kun påberåbes, hvis kreditor i forbindelse med retshandlen, som kan erklæres ugyldig, på tidspunktet for dispositionen vidste eller burde have vidst, at skyldneren var insolvent.

- (9) Visse kongruente dækninger, nemlig retshandler, der udføres direkte mod en rimelig modydelse til fordel for insolvensboet, bør ikke omfattes af retshandler, der kan erklæres ugyldige. Disse retshandler har til formål at støtte skyldnerens almindelige daglige virksomhed. Retshandler, der falder ind under denne undtagelse, bør være aftalebaseret og indebære direkte udveksling af de gensidige ydelser, men ikke nødvendigvis samtidig udveksling af ydelser, da der i nogle tilfælde kan opstå uundgåelige forsinkelser som følge af praktiske omstændigheder. Denne undtagelse bør dog ikke omfatte långivning. Desuden bør ydelsen og modydelsen i disse retshandler have en tilsvarende værdi. Samtidig bør modydelsen være til fordel for boet og ikke en tredjepart. Denne undtagelse bør navnlig omfatte omgående betaling af råvarer, lønninger eller honorarer, navnlig til juridiske eller økonomiske rådgivere, kontant betaling eller kortbetaling for varer, der er nødvendige for skyldnerens daglige drift, levering af varer, produkter eller tjenesteydelser mod vederlag, stiftelse af sikkerhed som betingelse for udbetaling af lånet, omgående betaling af offentlige gebyrer mod modydelse (f.eks. adgang til offentlige områder eller institutioner).
- (10) Ny eller midlertidig finansiering, der tilvejebringes som led i en rekonstruktionsprocedure, herunder i forbindelse med en forebyggende insolvensprocedure i henhold til afsnit II i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023³³, bør beskyttes i forbindelse med efterfølgende insolvensbehandling. Anfægtelsessøgsmål på grundlag af præferencer bør derfor ikke være tilladt mod betalinger eller sikkerhedsstillelse til udbydere af sådan ny eller midlertidig finansiering, hvis disse betalinger eller sikkerhedsstillelsen foretages for at dække eller sikre udbydernes fordringer. Sådanne betalinger eller sikkerhedsstillelsen bør derfor betragtes som retshandler, der foretages direkte mod en rimelig modydelse til fordel for insolvensboet.
- (11) Den væsentligste konsekvens af, at en retshandel erklæres ugyldig i forbindelse med anfægtelsessøgsmål, er, at den part, der har draget fordel af retshandlen, som er erklæret ugyldig, er forpligtet til at kompensere insolvensboet for skaden forårsaget af en sådan retshandel. Kompensationen bør omfatte godtgørelse, hvor det er relevant, og renter i overensstemmelse med gældende almindelig civilret. Kompensationen indebærer betaling af et beløb svarende til værdien af den modtagne ydelse, hvis den ikke kan tilbageføres til insolvensboet i natura.
- (12) Parter med nær tilknytning til skyldneren, f.eks. slægtninge, hvis skyldneren er en fysisk person, eller aktører, som spiller en afgørende rolle i forhold til en skyldner, der er en juridisk enhed, er normalt bedre underrettet om skyldnerens finansielle situation. For at forhindre misbrug bør der indføres yderligere garantier. I forbindelse med anfægtelsessøgsmål bør der derfor indføres retlige formodninger om kendskab til de omstændigheder, som betingelserne for anfægtelse var baseret på, når den anden part, der er involveret i retshandlen, som kan erklæres ugyldig, er en part med nær

³³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132 (rekonstruktions- og insolvensdirektivet) (EUT L 172 af 26.6.2019, s. 18).

tilknytning til skyldneren. Disse formodninger bør kunne afkræftes og bør sigte mod at vende bevisbyrden til fordel for insolvensboet.

- (13) Det er vigtigt at forbedre insolvensbehandlernes muligheder for at identificere og spore aktiver, der tilhører insolvensboet, for at maksimere værdien af dette bo. Insolvensbehandlere kan allerede nu under udførelsen af deres opgaver få adgang til oplysninger i offentlige dataregistre, der delvis er oprettet ved EU-ret og sammenkoblet på europæisk plan, såsom systemet til sammenkobling af selskabsregistre (BRIS), systemet til sammenkobling af insolvensregistre (IRI) eller systemet til sammenkobling af registre over reelt ejerskab (BORIS). Adgang til de oplysninger, der opbevares i offentlige databaser, er imidlertid ofte ikke en tilfredsstillende metode til at identificere og spore de vigtige aktiver, der er eller bør være i boet. Insolvensbehandlere står navnlig over for praktiske vanskeligheder, når de forsøger at få adgang til registre over aktiver i udlandet.
- (14) Det er derfor nødvendigt at fastsætte bestemmelser, der sikrer, at insolvensbehandlere under udførelsen af deres opgaver i forbindelse med insolvensbehandling kan få enten direkte eller indirekte adgang til oplysninger i databaser, som ikke er offentligt tilgængelige.
- (15) Omgående direkte adgang til centrale bankkontoregistre eller systemer for dataudtræk er ofte en forudsætning for at maksimere insolvensboets værdi. Der bør derfor fastsættes regler, som giver udpegede retter i medlemsstaterne med kompetence i insolvenssager direkte adgang til oplysninger i centrale bankkontoregistre eller systemer for dataudtræk. Hvor en medlemsstat giver adgang til bankkontooplysninger gennem et centralt elektronisk system for dataudtræk, bør nævnte medlemsstat sikre, at den myndighed, der driver udtrækssystemerne, på en hurtig og ufiltreret måde giver søgeresultaterne til de udpegede retter.
- (16) For at respektere retten til beskyttelse af personoplysninger og retten til privatliv bør der kun gives direkte og omgående adgang til bankkontoregistre til retter med kompetence i insolvenssager, der er udpeget af medlemsstaterne til dette formål. Insolvensbehandlere bør derfor kun kunne få indirekte adgang til oplysninger i bankkontoregistre ved at anmode de udpegede retter i deres medlemsstat om at få adgang til registre og foretage søgninger.
- (17) Det fastslås i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) YYYY/XX³⁴ [*OP: direktiv, der træder i stedet for direktiv 2015/849*], at de centrale automatiske mekanismer sammenkobles via det centrale adgangspunkt for bankkontoregistre, som skal udvikles og drives af Kommissionen. I betragtning af den voksende betydning af insolvenssager med grænseoverskridende virkninger og betydningen af relevante finansielle oplysninger med henblik på at maksimere værdien af insolvensboet under insolvensbehandlingen bør de udpegede nationale retter med kompetence i insolvenssager kunne få direkte adgang til og søge i andre medlemsstaters centrale bankkontoregistre via det fælles adgangspunkt for bankkontoregistre indført ved direktiv (EU) YYYY/XX [*OP: direktiv, der træder i stedet for direktiv 2015/849*].
- (18) Alle personoplysninger, der indhentes i henhold til dette direktiv, bør kun behandles i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler af udpegede retter og insolvensbehandlere, hvis det er nødvendigt og forholdsmæssigt med henblik på at identificere og spore aktiver, der tilhører skyldnerens bo under insolvensbehandling.

³⁴ EUT

- (19) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849³⁵ sikrer, at personer, der kan påvise en legitim interesse, får adgang til oplysninger om reelt ejerskab af trustere og andre typer juridiske arrangementer i overensstemmelse med reglerne om databeskyttelse. Disse personer får adgang til oplysninger om den reelle ejers navn, fødselsmåned og -år og bopælsland og nationalitet samt om arten og omfanget af den reelle ejers rettigheder. Det er afgørende, at insolvensbehandlere hurtigt og nemt kan få adgang til disse oplysninger, så de kan udføre deres opgaver med at spore aktiver i forbindelse med en igangværende insolvensbehandling. Det er derfor nødvendigt at præcisere, at insolvensbehandlers adgang i et sådant tilfælde udgør en legitim interesse. Samtidig bør omfanget af data, som insolvensbehandlere har direkte adgang til, ikke være mere vidtgående end omfanget af data, som andre parter med en legitim interesse har adgang til.
- (20) For at sikre, at aktiver kan spores effektivt i forbindelse med grænseoverskridende insolvensbehandling, bør insolvensbehandlere, der er udpeget i en medlemsstat, have omgående adgang til registre over aktiver, også når disse registre befinder sig i en anden medlemsstat. Derfor bør de adgangsbetingelser, der gælder for udenlandske insolvensbehandlere, ikke være mere omstændige end dem, der gælder for indenlandske insolvensbehandlere.
- (21) I forbindelse med insolvent likvidation bør national insolvenslovgivning gøre det muligt at realisere virksomhedens aktiver ved salg af virksomheden eller en del heraf som en going concern. Salg som en going concern bør i denne forbindelse betyde, at virksomheden helt eller delvist overdrages til en køber på en sådan måde, at virksomheden (eller en del heraf) fortsat kan fungere som en økonomisk produktiv enhed. Salg som en going concern er det modsatte af salg af virksomhedens aktiver stykvis (gradvis likvidation).
- (22) Det antages generelt, at der kan inddrives større værdi i forbindelse med likvidation ved at sælge virksomheden (eller en del heraf) som en going concern i stedet for ved gradvis likvidation. For at fremme salget som en going concern i forbindelse med en likvidation bør nationale insolvensordninger omfatte en pre-pack-procedure, hvor skyldnere i økonomiske vanskeligheder med hjælp fra en "tilsynsførende" søger mulige interesserede erhververe og forbereder salget af virksomheden som en going concern inden den formelle indledning af insolvensbehandling, således at aktiverne hurtigt kan realiseres kort efter indledningen af den formelle insolvensbehandling. Pre-pack-proceduren bør bestå af to faser, nemlig en forberedelsesfase og en likvidationsfase.
- (23) Med henblik på en effektiv forvaltning af pre-pack-proceduren bør den ret, ved hvilken sådanne sager indbringes, også have beføjelse til at træffe afgørelse om spørgsmål, der er tæt forbundet med pre-pack-salget af virksomheden eller en del heraf.
- (24) Pre-pack-proceduren bør sikre, at den tilsynsførende, der er udpeget i forberedelsesfasen, kun kan foreslå det bedste tilbud, der er opnået under salgsprocessen, med henblik på rettens godkendelse, hvis den tilsynsførende erklærer, at der ved en gradvis likvidation efter den tilsynsførendes opfattelse ikke vil blive

³⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

inddrevet et klart større beløb til kreditorerne end den markedspris, der kan opnås for virksomheden (eller en del heraf) som en going concern. Going concern-værdien er som hovedregel højere end værdien ved gradvis likvidation, da den er baseret på den antagelse, at virksomheden fortsætter sine aktiviteter med færrest mulige forstyrrelser, nyder kreditorernes, aktionærernes og kundernes tillid og fortsætter med at generere indtægter. I den tilsynsførendes erklæring bør der derfor ikke stilles krav om, at der altid skal foretages en værdiansættelse. Den tilsynsførende bør blot med rimelighed kunne konkludere, at salgsprisen ikke er væsentligt lavere end det provenu, der kan inddrives ved en gradvis likvidation. Der bør dog stilles krav til den tilsynsførende eller insolvensbehandleren om øget kontrol, hvis det eneste eksisterende tilbud fremsættes af en part med nær tilknytning til skyldneren. I sådanne situationer bør den tilsynsførende eller insolvensbehandleren afslå tilbuddet, hvis det ikke opfylder kriteriet om kreditorernes bedste interesse.

- (25) For at sikre, at virksomheden sælges til den bedste markedsværdi under pre-pack-proceduren, bør medlemsstaterne enten sikre høje standarder for konkurrence, gennemsigtighed og rimelighed i den salgsproces, der gennemføres i forberedelsesfasen, eller fastsætte, at retten afholder en kort offentlig auktion efter indledningen af likvidationsfasen.
- (26) Hvis en medlemsstat vælger at kræve høje standarder i forberedelsesfasen, bør den tilsynsførende (der efterfølgende udpeges som insolvensbehandler i likvidationsfasen) være ansvarlig for at sikre, at salgsprocessen er konkurrencebaseret, gennemsigtig, rimelig og opfylder markedsstandarderne. Overholdelse af markedsstandarder i denne forbindelse bør indebære, at processen er forenelig med de almindelige regler og praksis for fusioner og overtagelser i den pågældende medlemsstat, hvilket omfatter en opfordring til potentielt interesserede parter om at deltage i salgsprocessen, videregivelse af de samme oplysninger til potentielle købere, muligheden for, at interesserede købere kan udøve due diligence, og indhentning af tilbud fra interesserede parter gennem en struktureret proces.
- (27) Hvis en medlemsstat vælger at fastsætte, at retten afholder en offentlig auktion efter indledningen af likvidationsfasen, bør det tilbud, som den tilsynsførende valgte i forberedelsesfasen, anvendes som det første bud ("stalking horse bid") under auktionen. Skyldneren bør kunne give "stalking horse bidder" incitament, navnlig ved at indgå aftale om godtgørelse af udgifter eller break-up-gebyrer, hvis der vælges et bedre tilbud gennem den offentlige auktion. Medlemsstaterne bør ikke desto mindre sikre, at sådanne incitament, som skyldnere giver "stalking horse bidders" i forberedelsesfasen, står i et rimeligt forhold til målet og ikke afholder andre potentielt interesserede tilbudsgivere fra at deltage i den offentlige auktion i likvidationsfasen.
- (28) Indledningen af insolvensbehandling bør ikke føre til førtidig ophævelse af aftaler, i henhold til hvilke der stadig påhviler parterne forpligtelser (gensidigt bebyrdende aftaler), som er nødvendige for opretholdelsen af virksomhedens drift. En sådan ophævelse ville i urimelig grad bringe værdien af den virksomhed eller en del heraf, der skal sælges under pre-pack-proceduren, i fare. Det bør derfor sikres, at disse aftaler overdrages til erhververen af skyldnerens virksomhed eller en del heraf, selv uden samtykke fra skyldnerens modpart i disse aftaler. Der er dog situationer, hvor overdragelsen af de gensidigt bebyrdende aftaler ikke med rimelighed kan forventes, f.eks. når erhververen er en konkurrent til modparten i aftalen. På samme måde kan retten i forbindelse med en individuel vurdering af en gensidigt bebyrdende aftale nå frem til den konklusion, at ophævelsen af aftalen ville tjene skyldnerens virksomheds interesser bedre end en overdragelse heraf, f.eks. når overdragelsen af aftalen ville

pålægge virksomheden en uforholdsmæssig stor byrde. Retten bør dog ikke have mulighed for at ophæve gensidigt bebyrdende aftaler vedrørende licenser til intellektuelle og industrielle ejendomsrettigheder, da de normalt er centrale elementer i driften af den virksomhed, der sælges.

- (29) Muligheden for at håndhæve fortegningsretten under salgsprocessen ville fordreje konkurrencen i pre-pack-proceduren. Potentielle tilbudsgivere ville muligvis afholde sig fra at afgive bud, da deres tilbud kunne blive valgt fra på grund af rettigheder efter indehaverens skøn, uanset den tid og de ressourcer, de har brugt, og tilbuddets økonomiske værdi. For at sikre, at det vindende tilbud afspejler den bedst mulige pris på markedet, bør tilbudsgivere ikke gives fortegningsret, og en sådan ret bør heller ikke håndhæves under udbudsproceduren. Indehavere af fortegningsret tildelt forud for indledningen af pre-pack-proceduren bør opfordres til at deltage i udbuddet i stedet for at gøre brug af fortegningsretten.
- (30) Medlemsstaterne bør give sikrede kreditorer mulighed for at deltage i udbudsproceduren i pre-pack-proceduren ved at tilbyde deres sikrede fordringer som modydelse for købet af de aktiver, som de har sikkerhed i (kreditbud). Kreditbud bør dog ikke anvendes på en måde, der giver sikrede kreditorer en uberettiget fordel i udbudsproceduren, f.eks. når deres sikrede fordring i skyldnerens aktiver ligger over virksomhedens markedsværdi.
- (31) Dette direktiv bør ikke berøre anvendelsen af EU's konkurrenceregler, navnlig Rådets forordning (EF) nr. 139/2004³⁶, og det bør heller ikke forhindre medlemsstaterne i at håndhæve nationale fusionskontrollsystemer. Ved udvælgelsen af det bedste tilbud bør den tilsynsførende have mulighed for at tage hensyn til de reguleringsmæssige risici forbundet med tilbud, der skal godkendes af konkurrencemyndighederne, og den tilsynsførende kan rådføre sig med disse myndigheder, hvis det er tilladt i henhold til gældende regler. Det bør fortsat være tilbudsgivernes ansvar at fremlægge alle de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere disse risici, og at samarbejde rettidigt med de kompetente konkurrencemyndigheder for at mindske disse risici. For at øge sandsynligheden for, at procedurerne bliver vellykkede i tilfælde af et tilbud forbundet med sådanne risici, bør den tilsynsførende være forpligtet til at varetage sin rolle på en måde, der gør det lettere at afgive alternative tilbud.
- (32) Virksomhedsledere fører tilsyn med forvaltningen af en juridisk enheds anliggender og har det bedste overblik over dens finansielle situation. Virksomhedsledere har derfor de bedste forudsætninger for at vurdere, om en virksomhed nærmer sig insolvens eller er blevet insolvent. Hvis virksomhedsledere indgiver begæringen om insolvensbehandling for sent, kan det føre til en lavere inddrivelsessats for kreditorer. Medlemsstaterne bør derfor pålægge virksomhedsledere at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling inden for en bestemt frist. Medlemsstaterne bør også definere, hvem virksomhedsledernes forpligtelser bør gælde for, henset til at begrebet "virksomhedsleder" bør fortolkes bredt, således at det omfatter alle personer, der har til opgave at træffe eller faktisk træffer eller bør træffe vigtige beslutninger om ledelsen af en juridisk enhed.
- (33) For at sikre, at virksomhedsledere ikke handler i deres egen interesse ved at udsætte indgivelsen af en begæring om indledning af insolvensbehandling på trods af tegn på insolvens, bør medlemsstaterne fastsætte bestemmelser, der gør virksomhedsledere civilretligt ansvarlige for tilsidesættelse af pligten til at indgive en sådan begæring. I så

³⁶ Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser ("EF-fusionsforordningen") (EUT L 024 af 29.1.2004, s. 1).

fald bør virksomhedslederne kompensere kreditorerne for den skade, der følger af forringelsen af den juridiske enheds inddrivelsesværdi i forhold til en situation, hvor begæringen blev indgivet rettidigt. Medlemsstaterne bør kunne vedtage eller opretholde nationale bestemmelser om virksomhedslederens civile ansvar i forbindelse med indgivelse af en begæring om insolvensbehandling, som er strengere end dem, der er fastsat i dette direktiv.

- (34) Mikrovirksomheder har ofte form af enkeltmandsvirksomheder eller små partnerskaber, hvis stiftere, ejere eller medlemmer ikke nyder godt af begrænset ansvar og dermed hæfter ubegrænset for forretningsgæld. I mikrovirksomheder i form af enheder med begrænset ansvar nyder ejere af mikrovirksomheder normalt ikke godt af begrænset ansvar, da de ofte forventes at stille deres personlige aktiver som sikkerhed for mikrovirksomhedens gæld. Da mikrovirksomheder desuden er stærkt afhængige af betalinger fra deres kunder, står de ofte over for likviditetsproblemer og højere misligholdelsesrisici i forbindelse med tab af en vigtig forretningspartner eller forsinkede betalinger fra deres kunder. Mikrovirksomheder mangler desuden ofte driftskapital, og de bliver ofte mødt med højere rentesatser og større krav om sikkerhedsstillelse, hvilket gør det vanskeligt, hvis ikke umuligt, at rejse finansiering, navnlig i en finansielt vanskelig situation. Som følge heraf er risikoen for, at de bliver insolvente, højere end for større virksomheder.
- (35) De nationale insolvensregler er ikke altid egnede til at behandle insolvente mikrovirksomheder på en passende og forholdsmæssig måde. Under hensyntagen til mikrovirksomhedernes særlige karakteristika og deres særlige behov i en finansielt vanskelig situation, bør navnlig behovet for hurtigere, enklere og økonomisk overkommelige procedurer anerkendes, og der bør udvikles særskilte insolvensprocedurer på nationalt plan i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv. Selv om bestemmelserne i dette direktiv om forenkede likvidationsprocedurer kun finder anvendelse på mikrovirksomheder, bør det være muligt for medlemsstaterne at udvide deres anvendelse til også at omfatte små og mellemstore virksomheder, der ikke er mikrovirksomheder.
- (36) Det er hensigtsmæssigt at sikre, at medlemsstaterne kan overdrage gennemførelsen af og tilsynet med forenkede likvidationsprocedurer til en kompetent myndighed, som enten er en ret eller et administrativt organ. Valget vil bl.a. afhænge af medlemsstaternes administrative og retlige systemer samt retternes kapacitet og behovet for at sikre omkostningseffektivitet og hurtighed i retssager.
- (37) Betalingsstandsning og balanceprøven er de to sædvanlige udløsende faktorer i medlemsstaterne for indledning af almindelig insolvensbehandling. Det kan imidlertid være umuligt for skyldnere, der er mikrovirksomheder, at foretage balanceprøven, navnlig hvis skyldneren er en individuel iværksætter, da bogføringen muligvis ikke er korrekt, og da der muligvis ikke er en klar sondring mellem personlige aktiver og passiver og aktiver og passiver i virksomheden. Derfor bør manglende evne til at betale gæld, efterhånden som den forfalder, være kriteriet for indledning af forenkede likvidationsprocedurer. Medlemsstaterne bør også definere de specifikke betingelser for, hvornår dette kriterium er opfyldt, så længe disse betingelser er klare, enkle og let identificerbare for den pågældende mikrovirksomhed.
- (38) For at indføre omkostningseffektive og hurtige forenkede likvidationsprocedurer for mikrovirksomheder bør der indføres korte frister. Tilsvarende bør formaliteterne i forbindelse med alle proceduremæssige skridt, herunder indledning af insolvensbehandlingen, anmeldelse og anerkendelse af fordringer, oprettelse af

insolvensboet og realisering af aktiverne, minimeres. Der bør anvendes en standardformular til indgivelse af en begæring om indledning af forenklet likvidation, og der bør anvendes elektroniske midler til al kommunikation mellem den kompetente myndighed og, hvor det er relevant, insolvensbehandleren og parterne i insolvensbehandlingen.

- (39) Alle mikrovirksomheder bør kunne indlede procedurer for at tackle deres finansielle vanskeligheder og opnå gældssanering. Adgangen til den forenkledede likvidationsprocedure bør ikke afhænge af mikrovirksomhedens evne til at dække de administrative omkostninger i forbindelse med en sådan procedure. Der bør indføres bestemmelser i medlemsstaternes lovgivning om dækning af omkostningerne ved forvaltning af forenkledede likvidationsprocedurer, når skyldnerens aktiver og indtægtskilder ikke er tilstrækkelige til at dække disse omkostninger.
- (40) I forbindelse med forenklet likvidation er det normalt ikke nødvendigt at udpege en insolvensbehandler i betragtning af mikrovirksomhedernes enkle forretningsaktiviteter, hvilket betyder, at den kompetente myndighed i tilstrækkelig grad kan føre tilsyn hermed. Skyldneren bør derfor bevare kontrollen over sine aktiver og virksomhedens daglige drift. For at sikre, at forenkledede likvidationsprocedurer kan gennemføres effektivt, bør skyldneren samtidig ved indledningen af og under hele likvidationsbehandlingen give nøjagtige, pålidelige og fuldstændige oplysninger om sin finansielle stilling og sine forretningsforhold.
- (41) En gældsramt mikrovirksomhed bør kunne opnå midlertidig suspension af individuel kreditorforfølgning med det formål at kunne bevare værdien af insolvensboet og sikre en rimelig og velordnet afvikling af insolvensbehandlingen. Medlemsstaterne kan dog tillade de kompetente myndigheder at udelukke visse fordringer fra anvendelsesområdet for suspension under veldefinerede omstændigheder.
- (42) Omtvistede krav bør behandles på en måde, der ikke unødigt komplicerer gennemførelsen af forenkledede likvidationsprocedurer for mikrovirksomheder. Hvis omtvistede krav ikke kan behandles hurtigt, kan muligheden for at bestride en fordring anvendes til at skabe unødvendige forsinkelser. Når den kompetente myndighed træffer afgørelse om behandlingen af et omtvistet krav, bør den kun have beføjelse til at tillade videreførelsen af den forenkledede likvidationsprocedure for ubestridte krav.
- (43) I forbindelse med forenklet likvidation bør anfægtelsessøgsmål kun anlægges af en kreditor eller af insolvensbehandleren, hvis en sådan er udpeget. Når den kompetente myndighed træffer afgørelse om at omdanne den forenkledede likvidationsprocedure til almindelig insolvensbehandling med henblik på indledning af et anfægtelsessøgsmål, bør den afveje forskellige hensyn, herunder de forventede omkostninger, varigheden og kompleksiteten af omstødsproceduren, sandsynligheden for en vellykket inddrivelse af aktiver og de forventede fordele for alle kreditorer.
- (44) Medlemsstaterne bør sikre, at aktiverne i insolvensboet i forbindelse med forenklet likvidation kan realiseres ved elektronisk offentlig auktion, hvis den kompetente myndighed finder, at dette middel til realisering af aktiver er passende. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at der er et eller flere elektroniske auktionssystemer på deres område til dette formål. Denne forpligtelse bør ikke berøre de mange platforme, der findes i nogle medlemsstater for elektroniske auktioner for specifikke typer aktiver.
- (45) De auktionssystemer, der anvendes til at realisere skyldneres aktiver i forbindelse med forenklet likvidation, bør sammenkobles via den europæiske e-justiceportal. E-

justiceportalen bør fungere som et centralt elektronisk adgangspunkt til de elektroniske auktionsprocesser i det eller de nationale systemer, stille en søgefunktion til rådighed for brugerne og henvise dem til de relevante nationale onlineplatforme, hvis de har til hensigt at deltage i udbuddet. Ved fastlæggelsen af de tekniske specifikationer for dette sammenkoblingssystem ved hjælp af en gennemførelsesretsakt bør Kommissionen i overensstemmelse med Kommissionens "tilgang med to søjler"³⁷ fremlægge resultatet af analysen af eksisterende løsninger, som Kommissionen allerede har stillet til rådighed, med potentialet for genbrug heraf, eller foretage en markedscreening for potentielle kommercielle standardløsninger, der kan anvendes som sådan eller med begrænset tilpasning.

- (46) I forbindelse med insolvensbehandling af en gældsramt mikrovirksomhed med ubegrænset ansvar bør enkeltpersoner, der hæfter personligt for skyldnerens gæld, ikke hæfte personligt for uindfriede fordringer efter likvidation af skyldnerens bo under insolvensbehandling. I forbindelse med forenklet likvidation bør medlemsstaterne derfor sikre, at gældsramte iværksættere samt stiftere, ejere eller medlemmer af en gældsramt mikrovirksomhed med ubegrænset ansvar, som hæfter personligt for gælden i en mikrovirksomhed, der er genstand for forenklet likvidation, frigøres fuldstændig for deres gæld. Med henblik på meddelelse af en sådan frigivelse bør medlemsstaterne anvende afsnit III i direktiv (EU) 2019/1023 med de fornødne ændringer.
- (47) Det er vigtigt at sikre en rimelig balance mellem skyldnerens og kreditorernes interesser i insolvensbehandlingen. Kreditorudvalg giver mulighed for en bedre inddragelse af kreditorerne i insolvensbehandlingen, navnlig når kreditorerne ellers ville blive forhindret i at gøre dette individuelt på grund af begrænsede ressourcer, deres fordringers økonomiske betydning eller manglende geografisk nærhed. Kreditorudvalg kan især gøre det lettere for grænseoverskridende kreditorer at udøve deres rettigheder bedre og sikre, at de behandles retfærdigt. Medlemsstaterne bør tillade, at der nedsættes et kreditorudvalg, når insolvensbehandlingen er indledt. Der bør kun nedsættes et kreditorudvalg, hvis kreditorerne er enige. Medlemsstaterne kan også tillade, at det nedsættes før indledningen af insolvensbehandlingen og efter indgivelsen af begæringen om insolvensbehandling. I så fald bør medlemsstaterne dog fastsætte bestemmelser om kreditorernes godkendelse af videreførelsen og sammensætningen af udvalget på et kreditormøde. Hvis kreditorerne er uenige i udvalgets sammensætning, kan de også nedsætte et nyt kreditorudvalg.
- (48) Omkostningerne ved at nedsætte og drive et kreditorudvalg bør stå i et rimeligt forhold til den værdi, det skaber. Nedsættelsen af kreditorudvalget bør ikke være berettiget i de tilfælde, hvor omkostningerne ved dets nedsættelse og drift er betydeligt højere end den økonomiske relevans af de beslutninger, det måtte træffe. Dette kan være tilfældet, hvor der er for få kreditorer, hvor langt størstedelen af kreditorerne har en lille andel af fordringen mod skyldneren, eller hvor den forventede inddrivelse fra boet, der er under insolvensbehandling, er betydeligt lavere end omkostningerne ved nedsættelse og drift af kreditorudvalget. Dette er navnlig tilfældet i forbindelse med insolvensbehandling af mikrovirksomheder.

³⁷ For digitale løsninger handler tilgangen med to søjler om at genbruge eksisterende løsninger, herunder byggesten til virksomheder, inden der overvejes færdige markedsløsninger. Skræddersyet udvikling er den sidste mulighed. Se "European Commission digital strategy Next generation digital Commission", C (2022) 4388 final, s. 13.

- (49) Medlemsstaterne bør præcisere krav, opgaver og procedurer for udnævnelse af medlemmer af kreditorudvalget samt de funktioner, der tillægges kreditorudvalget. Medlemsstaterne bør have mulighed for at beslutte, om udnævnelsen skal foretages på et kreditor møde eller af retten. For at undgå unødige forsinkelser i nedsættelsen af kreditorudvalget bør medlemmerne udnævnes omgående. Medlemsstaterne bør sørge for en retfærdig repræsentation af kreditorer i udvalget og sikre, at deltagelse i kreditorudvalget ikke er udelukket for kreditorer, hvis fordring endnu ikke er anerkendt, eller for kreditorer, der er bosiddende i en anden medlemsstat.
- (50) En retfærdig repræsentation af kreditorer i kreditorudvalget er særlig vigtig i forbindelse med usikrede kreditorer, dvs. mikrovirksomheder og små eller mellemstore virksomheder, der i tilfælde af insolvens hos en skyldner, som er en stor virksomhed, også risikerer at blive insolvente (dominoeffekt), hvis de ikke får deres betalinger med det samme. En passende repræsentation af sådanne kreditorer i kreditorudvalget kan sikre, at de i forbindelse med udlodning af det inddrevne provenu modtager deres del hurtigere.
- (51) En vigtig opgave for kreditorudvalget bør være at kontrollere, at insolvensbehandlingen gennemføres på en måde, der beskytter kreditorernes interesser. Udvalgets rolle i overvågningen af retfærdigheden og integriteten af insolvensbehandlingen kan kun varetages effektivt, hvis kreditorudvalget og dets medlemmer handler uafhængigt af insolvensbehandleren og kun er ansvarlige over for de kreditorer, der har nedsat det.
- (52) Antallet af medlemmer i kreditorudvalget bør på den ene side være tilstrækkeligt stort til at sikre, at forskellige synspunkter og interesser er repræsenteret i udvalget, og på den anden side være relativt begrænset til udførelsen af dets opgaver effektivt og rettidigt. Medlemsstaterne bør præcisere, hvornår og hvordan udvalgets sammensætning skal ændres, f.eks. hvis repræsentanterne ikke længere kan udføre opgaverne, herunder i kreditorernes bedste interesse, eller ønsker at trække sig tilbage. De bør også præcisere betingelserne for afsættelse af medlemmer, der flere gange har foretaget dispositioner, der er i strid med kreditorernes interesser.
- (53) Medlemmerne af kreditorudvalget har skønsbeføjelser i tilrettelæggelsen af arbejdet, så længe arbejdsmetoderne er lovlige, gennemsigtige og effektive. Medlemsstaterne bør derfor kræve, at kreditorudvalget fastlægger arbejdsmetoderne med angivelse af, hvordan møderne skal afholdes, hvem der kan deltage og stemme, og hvordan det sikres, at udvalget arbejder uvildigt og fortroligt. Disse arbejdsmetoder bør også kunne fastlægge arbejdsgiverrepræsentanternes rolle eller gennemsigtighed over for andre kreditorer. Kreditorer bør kunne deltage og stemme elektronisk eller overdrage stemmeretten til tredjemand, forudsat at denne person er behørigt bemyndiget hertil. Denne mulighed vil være særlig fordelagtig for kreditorer med bopæl eller hjemsted i andre medlemsstater.
- (54) Medlemsstaterne bør sikre, at retten har beføjelse til at fastlægge kreditorudvalgets arbejdsmetoder, hvis det ikke sker omgående. Kommissionen bør fastlægge standardarbejdsmetoder, der kan lette kreditorudvalgets opgaver og mindske behovet for, at retten griber ind, hvis der ikke er fastlagt arbejdsmetoder.
- (55) Kreditorudvalget bør have tilstrækkelige rettigheder til at varetage sine funktioner på en virksom og effektiv måde. Medlemsstaterne bør sikre, at kreditorudvalget kan interagere i nødvendigt omfang med insolvensbehandlere, retter, skyldneren, eksterne rådgivere og de kreditorer, som det repræsenterer, således at udvalget kan tage stilling til og give udtryk for deres holdning til spørgsmål af direkte interesse og relevans for

kreditorerne, og således at der kan tages behørigt hensyn til denne holdning under insolvensbehandlingen. Medlemsstaterne kan også bemyndige kreditorudvalget til at træffe afgørelser.

- (56) Da arbejdet i kreditorudvalget medfører udgifter, bør medlemsstaterne på forhånd fastlægge, hvem der skal dække dem. Medlemsstaterne bør også indføre garantier for at forhindre, at kreditorudvalgets omkostninger reducerer insolvensboets værdi på en uforholdsmæssig måde.
- (57) For at tilskynde kreditorer til at blive medlemmer af kreditorudvalget bør medlemsstaterne begrænse deres individuelle civile ansvar under udførelsen af opgaver i overensstemmelse med dette direktiv. Medlemmer af kreditorudvalget, der handler svigagtigt eller uagtsomt under udøvelsen af disse funktioner, kan imidlertid afsættes og holdes ansvarlige for deres handlinger. I sådanne tilfælde bør medlemsstaterne fastsætte, at medlemmerne holdes individuelt ansvarlige for den skade, som deres forseelse har forvoldt.
- (58) For at sikre øget gennemsigtighed omkring de vigtigste elementer i nationale insolvensbehandlinger og navnlig gøre det lettere for grænseoverskridende kreditorer at vurdere, hvad der vil ske, hvis deres investeringer blev omfattet af insolvensbehandling, bør investorer og potentielle investorer have let adgang til disse oplysninger i et foruddefineret, sammenligneligt og brugervenligt format. Medlemsstaterne bør udarbejde et standardiseret faktablad med centrale oplysninger, som gøres offentligt tilgængeligt. Dette dokument vil være afgørende for, at potentielle investorer kan foretage en hurtig vurdering af reglerne om insolvensbehandling i en given medlemsstat. Det bør indeholde tilstrækkelige forklaringer til, at læseren kan forstå oplysningerne deri uden at skulle ty til andre dokumenter. Faktabladet med centrale oplysninger bør navnlig indeholde praktiske oplysninger om den udløsende faktor for insolvensbehandling samt om de skridt, der skal tages for at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling eller for at anmelde en fordring.
- (59) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011.
- (60) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, fordi forskelle mellem de nationale insolvensrammer fortsat vil skabe hindringer for kapitalens frie bevægelighed og etableringsfriheden, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (61) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv (chartrets artikel 7), retten til beskyttelse af personoplysninger (chartrets artikel 8), erhvervsfriheden og retten til at arbejde (chartrets artikel 15), friheden til at oprette og drive egen virksomhed (chartrets artikel 16), ejendomsretten (chartrets artikel 17), arbejdstagernes ret til information og høring (chartrets artikel 27) samt retten til en retfærdig rettergang (chartrets artikel 47, andet afsnit).

- (62) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679³⁸ finder anvendelse på behandlingen af personoplysninger med henblik på dette direktiv. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725³⁹ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i EU-institutionerne og -organerne med henblik på dette direktiv.
- (63) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse blev hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 og afgav udtalelse den [OP: tilføj data om offentliggørelse] —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Afsnit I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter fælles regler for:
 - a) anfægtelsessøgsmål
 - b) sporing af aktiver, der tilhører boet under insolvensbehandling
 - c) pre-pack-proceduren
 - d) virksomhedsleders pligt til at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling
 - e) forenklede likvidationsprocedurer for mikrovirksomheder
 - f) kreditorudvalg
 - g) medlemsstaternes udarbejdelse af et faktablad med centrale oplysninger om visse elementer i deres nationale lovgivning om insolvensbehandling.
2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på procedurer som omhandlet i denne artikels stk. 1, der omfatter skyldnere, som er:
 - a) forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber som defineret i artikel 13, nr. 1) og 4), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF
 - b) kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013
 - c) investeringselskaber eller kollektive investeringsordninger som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2) og 7), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - d) centrale modparter som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012

³⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

³⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

- e) værdipapircentraler som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014
- f) andre finansieringsinstitutter og enheder anført i artikel 1, stk. 1, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU
- g) offentlige organer i henhold til national ret
- h) fysiske personer, undtagen iværksættere og — i forbindelse med gældssaneringsprocedurer — stiftere, ejere eller medlemmer af gældsramte mikrovirksomheder med ubegrænset ansvar, som hæfter personligt for skyldnerens gæld.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) "insolvensbehandler": en sagsbehandler, der udpeges af en judiciel eller administrativ myndighed i forbindelse med procedurer for rekonstruktion, insolvens og gældssanering som omhandlet i artikel 26 i direktiv (EU) 2019/1023
- b) "ret": en retsinstans i en medlemsstat
- c) "kompetent myndighed": en judiciel eller administrativ myndighed i en medlemsstat, der er ansvarlig for gennemførelsen af og/eller tilsynet med forenklede likvidationsprocedurer i overensstemmelse med afsnit VI i dette direktiv
- d) "centrale bankkontoregistre": centrale automatiske mekanismer såsom centrale registre eller centrale elektroniske systemer for dataudtræk, der er indført i overensstemmelse med artikel 32a, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/849
- e) "register over reelle ejere": nationale centrale registre med oplysninger om reelt ejerskab som omhandlet i artikel 30 og 31 i direktiv (EU) 2015/849
- f) "retshandel": enhver menneskelig adfærd, herunder en udeladelse, der har retsvirkning
- g) "gensidigt bebyrdende aftale": en aftale mellem en skyldner og en eller flere modparter, i henhold til hvilken der stadig påhviler parterne forpligtelser på tidspunktet for indledningen af insolvensbehandling i likvidationsfasen i afsnit IV
- h) "kriteriet om kreditorernes bedste interesse": et kriterium, hvorved ingen kreditor vil blive stillet ringere ved en likvidation under pre-pack-proceduren, end en sådan kreditor ville blive, hvis den normale prioritetsrækkefølge i en likvidation var blevet anvendt i tilfælde af en gradvis likvidation
- i) "midlertidig finansiering": enhver ny finansiel bistand, der tilvejebringes af en eksisterende eller ny kreditor, og som mindst omfatter finansiel bistand inden for rammerne af en pre-pack-procedure og er rimelig og umiddelbart nødvendig for, at skyldnerens virksomhed eller en del heraf kan fortsætte driften, eller for at bevare eller øge værdien af denne virksomhed
- j) "mikrovirksomhed": en mikrovirksomhed som defineret i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF

- k) "mikrovirksomhed med ubegrænset ansvar": en mikrovirksomhed med eller uden særskilt juridisk personlighed og uden beskyttelse af dens stifteres, ejeres eller medlemmers begrænsede ansvar
- l) "iværksætter": en iværksætter som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 9), i direktiv (EU) 2019/1023
- m) "fuld gældssanering": en situation, hvor i) håndhævelse af udestående gæld omfattet af gældssanering over for iværksættere eller personer, der er stiftere, ejere eller medlemmer af en mikrovirksomhed med ubegrænset ansvar og hæfter personligt for mikrovirksomhedens gæld, udelukkes, eller hvor ii) udestående gæld omfattet af gældssanering som sådan bortfalder som led i forenklede likvidationsprocedurer
- n) "tilbagebetalingsplan": et betalingsprogram for betaling af bestemte beløb på bestemte datoer til kreditorer fra en fysisk person, der drager fordel af fuld gældssanering, eller en plan for periodisk overførsel til kreditorer af en vis del af den pågældende fysiske persons disponible indkomst i løbet af gældssaneringsperioden
- o) "kreditorudvalg": et repræsentationsorgan for kreditorer, der er udpeget i overensstemmelse med gældende lovgivning om insolvensbehandling med rådgivende og andre beføjelser som fastsat i denne lov
- p) "pre-pack-procedure": fremskyndet likvidationsprocedure, der gør det muligt at sælge skyldnerens virksomhed eller en del heraf som en going concern til den højstbydende med henblik på likvidation af skyldnerens aktiver, når skyldneren er erklæret insolvens
- q) "part med nær tilknytning til skyldneren": personer, herunder juridiske personer, der har særlig adgang til ikkeoffentlige oplysninger om skyldnerens forhold.

Hvis skyldneren er en fysisk person, omfatter nært tilknyttede parter navnlig:

- i) skyldnerens ægtefælle eller partner
- ii) skyldnerens slægtninge i op- og nedstigende linje og søskende eller ægtefælle eller partner og disse personers ægtefæller eller partnere
- iii) personer, der bor i skyldnerens husstand
- iv) personer, der arbejder for skyldneren i henhold til en ansættelseskontrakt, og som har adgang til ikkeoffentlige oplysninger om skyldnerens forhold eller på anden måde udfører opgaver, hvorigennem de har adgang til ikkeoffentlige oplysninger om skyldnerens forhold, herunder rådgivere, revisorer eller notarer
- v) juridiske enheder, hvor skyldneren eller en af de i nr. i)-iv) i dette afsnit omhandlede personer er medlem af administrations-, ledelses- og tilsynsorganerne eller udfører opgaver, der giver adgang til ikkeoffentlige oplysninger om skyldnerens forhold.

Hvis skyldneren er en juridisk enhed, omfatter nært tilknyttede parter navnlig:

- i) ethvert medlem af skyldnerens administrations-, ledelses- og tilsynsorganer
- ii) kapitalejere med en kontrollerende interesse i skyldnerens virksomhed

- iii) personer, der udfører funktioner svarende til dem, der udføres af personer i henhold til nr. i)
- iv) personer, der i overensstemmelse med andet afsnit har nær tilknytning til de personer, der er opført på listen i dette afsnits nr. i), ii) og iii).

Artikel 3

Relevant tidspunkt i forhold til nær tilknytning

Tidspunktet for bestemmelse af, om en part har nær tilknytning til skyldneren:

- a) med henblik på afsnit II den dag, hvor den retshandel, der er genstand for et anfægtelsessøgsmål, blev sikret, eller tre måneder før sikringen af retshandlen
- b) med henblik på afsnit IV den dag, hvor forberedelsesfasen begynder, eller tre måneder før påbegyndelsen af forberedelsesfasen.

Afsnit II ANFÆGTELSESSØGSMÅL

Kapitel 1

Almindelige bestemmelser vedrørende anfægtelsessøgsmål

Artikel 4

Generelle betingelser for anfægtelsessøgsmål

Medlemsstaterne sikrer, at retshandler, der er sikret forud for indledningen af insolvensbehandling og er til skade for kreditor Massen, kan erklæres ugyldige på de betingelser, der er fastsat i dette afsnits kapitel 2.

Artikel 5

Forholdet til nationale bestemmelser

Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne vedtager eller opretholder bestemmelser om omstødelse, ugyldighed i forhold til kreditorerne eller ugyldighed i sig selv i forbindelse med retshandler, som er til skade for kreditor Massen, i forbindelse med insolvensbehandling, når sådanne bestemmelser giver en bedre beskyttelse af kreditor Massen end bestemmelserne i dette afsnits kapitel 2.

Kapitel 2

Særlige betingelser for anfægtelsessøgsmål

Artikel 6

Præferencer

1. Medlemsstaterne sikrer, at retshandler, som begunstiger en kreditor eller en gruppe kreditorer ved fyldestgørelse, sikkerhedsstillelse eller på anden måde, kan erklæres ugyldige, hvis de er blevet sikret:

- a) inden for tre måneder forud for indgivelsen af begæringen om indledning af insolvensbehandling, forudsat at skyldneren ikke kunne betale sin forfaldne gæld, eller
- b) efter indgivelsen af begæringen om indledning af insolvensbehandling.

Hvis flere personer har indgivet begæring om indledning af insolvensbehandling mod samme skyldner, anses det tidspunkt, hvor den første antagelige begæring er indgivet, for at være begyndelsen af den frist på tre måneder, der er omhandlet i første afsnit, litra a).

2. Hvis en forfalden fordring fra en kreditor er blevet fuldt ud fyldstgjort eller sikret, sikrer medlemsstaterne, at retshandlen kun kan erklæres ugyldig, hvis:
 - a) betingelserne i stk. 1 er opfyldt, og
 - b) den pågældende kreditor vidste eller burde have vidst, at skyldneren ikke kunne betale sin forfaldne gæld, eller at der var indgivet begæring om indledning af insolvensbehandling.

Kreditors kendskab, jf. første afsnit, litra b), formodes at foreligge, hvis kreditor havde nær tilknytning til skyldneren.

3. Uanset stk. 1 og 2 sikrer medlemsstaterne, at følgende retshandler ikke kan erklæres ugyldige:
 - a) retshandler, der foretages direkte mod en rimelig modydelse til fordel for insolvensboet
 - b) betalinger med veksler eller checks, hvis lovgivningen om veksler eller checks udelukker modtagerens fordringer i forbindelse med veksler eller checks på andre skyldnere, der har betalt med veksler eller checks, f.eks. endossenter, trassenten eller trassaten, hvis modtageren nægter skyldnerens betaling
 - c) retshandler, der ikke er genstand for anfægtelsessøgsmål, jf. direktiv 98/26/EF og direktiv 2002/47/EF.

Medlemsstaterne sikrer, at den sidste endossent eller, hvis sidstnævnte har endosseret vekslen på vegne af tredjemand, denne part, i forbindelse med betalinger med veksler eller checks, jf. første afsnit, litra b), tilbagefører det beløb, der er betalt med vekslen eller checken, hvis den sidste endossent eller tredjemand vidste eller burde have vidst, at skyldneren ikke kunne betale sin forfaldne gæld, eller at der var indgivet begæring om indledning af insolvensbehandling på det tidspunkt, hvor vekslen blev endosseret eller påtegnet. Dette kendskab formodes at foreligge, hvis den sidste endossent eller tredjemand havde nær tilknytning til skyldneren.

Artikel 7

Retshandler uden eller med en åbenbart utilstrækkelig modydelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at skyldnerens retshandler uden eller med en åbenbart utilstrækkelig modydelse kan erklæres ugyldige, hvis de er blevet sikret inden for en periode på et år forud for indgivelsen af begæringen om indledning af insolvensbehandling eller efter indgivelsen af en sådan begæring.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på gaver og donationer af symbolsk værdi.

3. Hvis flere personer har indgivet begæring om indledning af insolvensbehandling mod samme skyldner, anses det tidspunkt, hvor den første antagelige begæring er indgivet, for at være begyndelsen af den periode på et år, der er omhandlet i stk. 1.

Artikel 8

Retshandler, som er foretaget i den hensigt at skade kreditorerne

1. Medlemsstaterne sikrer, at retshandler, hvorved skyldneren forsætligt har forvoldt kreditormassen skade, kan erklæres ugyldige, hvis begge følgende betingelser er opfyldt:
 - a) disse handler er blevet sikret enten inden for en periode på fire år forud for indgivelsen af begæringen om indledning af insolvensbehandling eller efter indgivelsen af en sådan begæring
 - b) den anden part i retshandelen vidste eller burde have vidst, at skyldneren havde til hensigt at skade kreditormassen.

Det kendskab, der er omhandlet i første afsnit, litra b), formodes at foreligge, hvis den anden part i retshandlen havde nær tilknytning til skyldneren.

2. Hvis flere personer har indgivet begæring om indledning af insolvensbehandling mod samme skyldner, anses det tidspunkt, hvor den første antagelige begæring er indgivet, for at være begyndelsen af den periode på fire år, der er omhandlet i stk. 1, første afsnit, litra a).

Kapitel 3 Konsekvenser af anfægtelsessøgsmål

Artikel 9

Generelle konsekvenser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de fordringer, rettigheder eller forpligtelser, der følger af retshandler, som er erklæret ugyldige i henhold til dette afsnits kapitel 2, ikke kan gøres gældende med henblik på fyldestgørelse fra det pågældende insolvensbo.
2. Medlemsstaterne sikrer, at den part, der har draget fordel af retshandlen, som er erklæret ugyldig, er forpligtet til at kompensere det pågældende insolvensbo fuldt ud for den skade, som denne retshandel har påført kreditorer.

Den omstændighed, at den berigelse, der følger af retshandlen, som er erklæret ugyldig, ikke længere indgår i de aktiver, der tilhører den part, som drog fordel af denne retshandel (herefter "berigelsens bortfald"), kan kun påberåbes, hvis parten hverken havde kendskab til eller burde have haft kendskab til de omstændigheder, der ligger til grund for anfægtelsessøgsmålet.

3. Medlemsstaterne sikrer, at forældelsesfristen for alle fordringer hidrørende fra retshandlen, som kan erklæres ugyldig over for den anden part, er tre år fra datoen for indledningen af insolvensbehandling.
4. Medlemsstaterne sikrer, at et krav om fuld kompensation i henhold til stk. 2, første afsnit, kan overdrages til en kreditor eller en tredjepart.

5. Medlemsstaterne sikrer, at den part, der har været forpligtet til at kompensere insolvensboet i henhold til stk. 2, første afsnit, ikke kan modregne denne forpligtelse i sine fordringer mod insolvensboet.
6. Denne artikel berører ikke søgsmål anlagt på grundlag af almindelig civilret og handelsret med henblik på erstatning for skade, som kreditorer har lidt som følge af en retshandel, der kan erklæres ugyldig.

Artikel 10

Konsekvenser for den part, der har draget fordel af en retshandel, som er erklæret ugyldig

1. Medlemsstaterne sikrer, at enhver fordring, der tilkommer en part, som er blevet fyldestgjort via en retshandel, genopstår, hvis og i det omfang den part, der har draget fordel af retshandlen, som er erklæret ugyldig, kompenserer insolvensboet for den skade, som den pågældende retshandel har forårsaget.
2. Medlemsstaterne sikrer, at enhver modydelse fra den part, der har draget fordel af den retshandel, som er erklæret ugyldig, givet efter eller ved en øjeblikkelig udveksling i forbindelse med skyldnerens opfyldelse af sine forpligtelser inden for rammerne af den pågældende retshandel, tilbagebetales af insolvensboet, i det omfang modydelsen stadig er tilgængelig i boet i en form, der kan adskilles fra resten af insolvensboet, eller insolvensboet stadig beriges med dens værdi.

I alle tilfælde, der ikke er omfattet af første afsnit, kan den part, der har draget fordel af retshandlen, som er erklæret ugyldig, kræve erstatning for modydelsen. Med henblik på konkursordnen ved insolvensbehandling anses denne fordring for at være opstået inden indledningen af insolvensbehandling.

Artikel 11

Tredjemands ansvar

1. Medlemsstaterne sikrer, at de rettigheder, der er fastsat i artikel 9, kan gøres gældende over for en arving eller en anden universel efterfølger til den part, der har draget fordel af retshandlen, som er erklæret ugyldig.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de rettigheder, der er fastsat i artikel 9, også kan gøres gældende over for enhver individuel efterfølger til den anden part i retshandlen, som er erklæret ugyldig, hvis en af følgende betingelser er opfyldt:
 - a) efterfølgeren erhvervede aktivet uden eller med en åbenbart utilstrækkelig modydelse
 - b) efterfølgeren havde eller burde have haft kendskab til de omstændigheder, der ligger til grund for anfægtelsessøgsmålet.

Det kendskab, der er omhandlet i første afsnit, litra b), formodes at foreligge, hvis den individuelle efterfølger er en part med nær tilknytning til den part, der har draget fordel af retshandlen, som er erklæret ugyldig.

Artikel 12

Sammenhængen med andre instrumenter

1. Bestemmelserne i dette afsnit berører ikke artikel 17 og 18 i direktiv (EU) 2019/1023.

Afsnit III

SPORING AF AKTIVER, DER TILHØRER INSOLVENSBOET

Kapitel 1

Udpegede retters adgang til bankkontooplysninger

Artikel 13

Udpegede retter

1. Hver medlemsstat udpeger blandt sine retter med kompetence til at behandle sager vedrørende rekonstruktion, insolvens eller gældssanering, de retter, som har beføjelse til tilgå og søge i det nationale centrale bankkontoregister, der er oprettet i henhold til artikel 32a i direktiv (EU) 2015/849 ("udpegede retter").
2. Hver medlemsstat underretter Kommissionen om sine udpegede retter senest [6 måneder efter gennemførelsesfristen] og underretter Kommissionen om enhver ændring heraf. Kommissionen offentliggør underretningerne i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 14

Udpegede retters adgang til og søgning i bankkontooplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de udpegede retter efter anmodning fra den insolvensbehandler, der er udpeget i forbindelse med en igangværende insolvensbehandling, har beføjelse til direkte og omgående at få adgang til og søge i de bankkontooplysninger, der er anført i artikel 32a, stk. 3, i direktiv (EU) 2015/849, hvis det er nødvendigt for at identificere og spore aktiver, der tilhører skyldnerens bo under insolvensbehandling, herunder aktiver, der er genstand for anfægtelsessøgsmål.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de udpegede retter efter anmodning fra den insolvensbehandler, der er udpeget i forbindelse med en igangværende insolvensbehandling, har beføjelse til direkte og omgående at få adgang til og søge i bankkontooplysninger i andre medlemsstater via det fælles adgangspunkt for bankkontoregistre indført ved artikel XX i direktiv (EU) YYYY/XX [OP: det nye hvidvaskdirektiv], hvis det er nødvendigt for at identificere og spore aktiver, der tilhører skyldnerens bo under insolvensbehandling, herunder aktiver, der er genstand for anfægtelsessøgsmål.
3. Udpegede retter kan ikke tilgå og søge i de yderligere oplysninger, som medlemsstaterne anser for væsentlige og medtager i de centrale bankkontoregistre i henhold til artikel 32a, stk. 4, i direktiv (EU) 2015/849.
4. Med henblik på stk. 1 og 2 anses adgang og søgning for direkte og omgående, hvis de nationale myndigheder, der driver de centrale bankkontoregistre, sender bankkontooplysningerne omgående via en automatisk mekanisme til de udpegede retter, forudsat at ingen intermediære institutioner er i stand til at gribe ind i de anmodede data eller de oplysninger, der skal gives.

Artikel 15

Betingelser for udpegede retters adgang og søgning

1. Adgang til og søgning i bankkontooplysninger i overensstemmelse med artikel [14](#) må kun ske på grundlag af en konkret vurdering og kun udføres af hver udpeget rets bemyndigede personale, der specifikt er blevet udpeget og bemyndiget til at udføre disse opgaver.
2. Medlemsstaterne sikrer, at:
 - a) de udpegede retters personale har høje faglige standarder for fortrolighed og databeskyttelse, og at personalet udviser en høj grad af integritet og har passende kvalifikationer
 - b) der er indført tekniske og organisatoriske foranstaltninger til beskyttelse af datasikkerheden i henhold til høje teknologiske standarder med henblik på udpegede retters udøvelse af beføjelsen til at tilgå og søge i bankkontooplysninger i overensstemmelse med artikel [14](#).

Artikel 16

Overvågning af udpegede retters adgang og søgning

1. Medlemsstaterne sørger for, at de myndigheder, der driver de centrale bankkontoregistre, sikrer, at der registreres i en logfil, hver gang en udpeget ret tilgår og søger i bankkontooplysninger. Logfilerne skal navnlig omfatte følgende:
 - a) sagsnummer
 - b) dato og klokkeslæt for forespørgslen eller søgningen
 - c) typen af oplysninger, der anvendes til at foretage forespørgslen eller søgningen
 - d) resultaternes entydige indikator
 - e) navnet på den udpegede ret, der konsulterer registret
 - f) den entydige brugeridentifikator for personalemedlemmet ved den udpegede ret, der gør det muligt at identificere den person, der foretog forespørgslen eller søgningen og, hvor det er relevant, den dommer, der gav instruks om at foretage forespørgslen eller søgningen, og så vidt muligt den entydige brugerindikator, der gør det muligt at identificere modtageren af resultaterne af forespørgslen eller søgningen.
2. De myndigheder, der driver de centrale bankkontoregistre, kontrollerer regelmæssigt de i stk. 1 omhandlede logfiler.
3. De i stk. 1 omhandlede logfiler må kun anvendes til overvågning af overholdelsen af dette direktiv og de forpligtelser, der følger af de gældende EU-retsakter om databeskyttelse. Overvågningen skal omfatte kontrol af, om en forespørgsel er antagelig, og om behandlingen af personoplysninger er lovlig, og om personoplysningernes integritet og fortrolighed er sikret. Logfilerne skal ved passende foranstaltninger beskyttes mod uautoriseret adgang og skal slettes fem år efter oprettelsen, medmindre de er nødvendige til igangværende kontrolprocedurer.

Kapitel 2

Insolvensbehandlers adgang til oplysninger om reelt ejerskab

Artikel 17

Insolvensbehandlers adgang til oplysninger om reelt ejerskab

1. Medlemsstaterne sikrer, at insolvensbehandlere i forbindelse med identifikation og sporing af aktiver, der er relevante for de insolvensbehandlinger, som de er udpeget til, har rettidig adgang til de oplysninger, der er omhandlet i artikel 30, stk. 5, andet afsnit, og i artikel 31, stk. 4, andet afsnit, i direktiv (EU) 2015/849, i de registre over reelt ejerskab, der er oprettet i medlemsstaterne og er tilgængelige gennem systemet til sammenkobling af registre over reelt ejerskab, der er oprettet i overensstemmelse med artikel 30, stk. 10, og artikel 31, stk. 9, i direktiv (EU) 2015/849.
2. Insolvensbehandlernes adgang til oplysningerne i overensstemmelse med denne artikels stk. 1 udgør en legitim interesse, når adgangen er nødvendig for at identificere og spore aktiver, der tilhører skyldnerens bo under insolvensbehandling, og er begrænset til følgende oplysninger:
 - a) den retmæssige ejers navn, fødselsmåned og -år, bopælsland og nationalitet
 - b) arten og omfanget af den reelle ejers rettigheder.

Kapitel 3

Insolvensbehandlers adgang til nationale registre over aktiver

Artikel 18

Insolvensbehandlers adgang til nationale registre over aktiver

1. Medlemsstaterne sikrer, at insolvensbehandlere, uanset i hvilken medlemsstat de er udpeget, har direkte og omgående adgang til nationale registre på deres område over de aktiver, der er opført i bilaget, hvis sådanne findes.
2. Med hensyn til adgang til nationale registre over aktiver, der er opført i bilaget, sikrer hver medlemsstat, at de insolvensbehandlere, der er udpeget i en anden medlemsstat, ikke er underlagt adgangsbetingelser, der retligt eller faktisk er mindre gunstige end de betingelser, der indrømmes insolvensbehandlere, som er udpeget i den pågældende medlemsstat.

Afsnit IV

PRE-PACK-PROCEDURE

Kapitel 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 19

Pre-pack-proceduren

1. Medlemsstaterne sikrer, at pre-pack-proceduren består af følgende to på hinanden følgende faser:

- a) forberedelsesfasen, hvor der skal findes en passende køber til skyldnerens virksomhed eller en del heraf
 - b) likvidationsfasen, hvor salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf skal godkendes og gennemføres og provenuet udloddes til kreditorerne.
2. Pre-pack-proceduren skal opfylde betingelserne i dette afsnit. For så vidt angår alle andre spørgsmål, herunder konkursordenen og reglerne om udlodning af provenuet, anvender medlemsstaterne de nationale bestemmelser om likvidation, forudsat at de er forenelige med EU-retten, herunder bestemmelserne i dette afsnit.

Artikel 20

Sammenhæng med andre EU-retsakter

1. Den likvidationsfase, der er omhandlet i artikel [19](#), stk. 1, betragtes som en insolvensbehandling som defineret i artikel 2, nr. 4), i forordning (EU) 2015/848.
De i artikel [22](#) omhandlede tilsynsførende kan betragtes som insolvensbehandlere som defineret i artikel 2, nr. 5), i forordning (EU) 2015/848.
2. Med henblik på artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 2001/23/EF⁴⁰ betragtes likvidationsfasen som en konkurs- eller insolvensbehandling, der er indledt med sigte på realisering af overdragerens aktiver under tilsyn af en kompetent offentlig myndighed.

Artikel 21

Kompetence i pre-pack-proceduren

Den ret, der har kompetence i pre-pack-procedurer, har enekompetence i spørgsmål vedrørende omfanget og virkningerne af salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf i pre-pack-proceduren for gæld og forpligtelser som omhandlet i artikel [28](#).

Kapitel 2 Forberedelsesfase

Artikel 22

Den tilsynsførende

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om, at retten efter anmodning fra skyldneren udpeger en tilsynsførende.
Udpegelsen af den tilsynsførende starter den forberedelsesfase, der er omhandlet i artikel [19](#), stk. 1.
2. Medlemsstaterne sikrer, at den tilsynsførende:
 - a) dokumenterer og rapporterer om hvert trin i salgsprocessen
 - b) begrundes, hvorfor han/hun vurderer, at salgsprocessen er konkurrencebaseret, gennemsigtig, rimelig og opfylder markedsstandarderne

⁴⁰ Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter (EFT L 82 af 22.3.2001, s. 16).

- c) anbefaler den højestbydende som køber i pre-pack-proceduren i overensstemmelse med artikel [30](#)
- d) angiver, om han/hun vurderer, at det bedste tilbud ikke udgør en åbenbar tilsidesættelse af kriteriet om kreditorernes bedste interesse.

Den tilsynsførendes foranstaltninger som angivet i første afsnit udformes på skrift og stilles til rådighed i digitalt format og rettidigt for alle parter, der er involveret i forberedelsesfasen.

- 3. Medlemsstaterne sikrer, at det kun er personer, der opfylder begge følgende betingelser, som kan udpeges som tilsynsførende:
 - a) de opfylder de kriterier, der gælder for insolvensbehandlere i den medlemsstat, hvor pre-pack-proceduren indledes
 - b) de kan rent faktisk udpeges som insolvensbehandlere i den efterfølgende likvidationsfase.
- 4. Medlemsstaterne sikrer, at skyldneren bevarer kontrollen over sine aktiver og virksomhedens daglige drift i forberedelsesfasen.
- 5. Medlemsstaterne sikrer, at den tilsynsførendes vederlag udbetales:
 - a) af skyldneren, hvis der ikke er en efterfølgende likvidationsfase
 - b) af insolvensboet som en privilegeret administrativ udgift i forbindelse med en efterfølgende likvidationsfase.

Artikel 23

Suspension af individuel kreditorforfølgning

Medlemsstaterne sikrer, at skyldneren i forberedelsesfasen, når der er sandsynlighed for, at skyldneren bliver insolvent, eller når skyldneren er insolvent i henhold til national ret, kan opnå suspension af individuel kreditorforfølgning i overensstemmelse med artikel 6 og 7 i direktiv (EU) 2019/1023, hvis den fremmer en gnidningsløs og effektiv gennemførelse af pre-pack-proceduren. Den tilsynsførende høres, inden der træffes afgørelse om suspension af individuel kreditorforfølgning.

Artikel 24

Principper for salgsprocessen

- 1. Medlemsstaterne sikrer, at den salgsproces, der gennemføres i forberedelsesfasen, er konkurrencebaseret, gennemsigtig og rimelig og opfylder markedsstandarderne.
- 2. Hvis salgsprocessen kun resulterer i ét bindende tilbud, anses tilbuddet for at afspejle markedsprisen.
- 3. Medlemsstaterne kan kun fravige stk. 1, hvis retten afholder en offentlig auktion i likvidationsfasen i overensstemmelse med artikel [26](#). I så fald finder artikel [22](#), stk. 2, litra b), ikke anvendelse.

Kapitel 3

Likvidationsfase

Artikel 25

Udpegelse af insolvensbehandleren

Medlemsstaterne sikrer, at retten ved indledningen af likvidationsfasen udpeger den i artikel [22](#) omhandlede tilsynsførende som insolvensbehandler.

Artikel 26

Godkendelse af salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf

1. Medlemsstaterne sikrer, at retten ved indledningen af likvidationsfasen godkender salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf til den erhverver, som den tilsynsførende har foreslået, forudsat at den tilsynsførende har afgivet en udtalelse, der bekræfter, at salgsprocessen i forberedelsesfasen var i overensstemmelse med kravene i artikel [22](#), stk. 2 og 3, og artikel [24](#), stk. 1 og 2.

Retten godkender ikke salget, hvis kravene i artikel [22](#), stk. 2 og 3, og artikel [24](#), stk. 1 og 2, ikke er opfyldt. Medlemsstaterne sikrer, at retten i sidstnævnte tilfælde fortsætter insolvensbehandlingen.

2. Hvis medlemsstaterne anvender artikel 24, stk. [3](#), må den offentlige auktion, der er omhandlet i denne bestemmelse, højst vare fire uger, og den indledes senest to uger efter indledningen af likvidationsfasen. Det tilbud, som den tilsynsførende har valgt, anvendes som det første bud i den offentlige auktion. Medlemsstaterne sikrer, at den beskyttelse, der ydes den første tilbudsgiver i forberedelsesfasen, f.eks. godtgørelse af udgifter eller break-up-gebyrer, står i et rimeligt forhold til målet og ikke afholder potentielt interesserede parter fra at byde i likvidationsfasen.

Artikel 27

Overdragelse eller ophævelse af gensidigt bebyrdende aftaler

1. Medlemsstaterne sikrer, at erhververen af skyldnerens virksomhed eller en del heraf overdrages de gensidigt bebyrdende aftaler, som er nødvendige for opretholdelsen af skyldnerens virksomhed, og for hvilke suspension ville medføre en indstilling af aktiviteter. Overdragelsen kræver ikke samtykke fra skyldnerens modpart eller modparter.

Første afsnit finder ikke anvendelse, hvis erhververen af skyldnerens virksomhed eller en del heraf er en konkurrent til skyldnerens modpart eller modparter.

2. Medlemsstaterne sikrer, at retten kan beslutte at ophæve de i stk. 1, første afsnit, omhandlede gensidigt bebyrdende aftaler, forudsat at en af følgende betingelser er opfyldt:
 - a) ophævelsen er i skyldnerens virksomheds eller en del af dennes interesse
 - b) den gensidigt bebyrdende aftale indeholder forpligtelser til offentlig tjeneste, hvor modparten er en offentlig myndighed, og erhververen af skyldnerens virksomhed eller en del heraf ikke opfylder de tekniske og retlige forpligtelser til at udføre de tjenester, der er omhandlet i en sådan aftale.

Første afsnit, litra a), finder ikke anvendelse på gensidigt bebyrdende aftaler vedrørende licenser til intellektuelle og industrielle ejendomsrettigheder.

3. Den lov, der finder anvendelse på overdragelse eller ophævelse af gensidigt bebyrdende aftaler, er loven i den medlemsstat, hvor likvidationsfasen er indledt.

Artikel 28

Gæld og forpligtelser i den virksomhed, der er overtaget via pre-pack-proceduren

Medlemsstaterne sikrer, at erhververen overtager skyldnerens virksomhed eller en del heraf uden gæld og forpligtelser, medmindre erhververen udtrykkeligt indvilliger i at overtage virksomhedens eller en del af virksomhedens gæld og forpligtelser.

Artikel 29

Særlige regler om den opsættende virkning af klager

1. Medlemsstaterne sikrer, at klager over retsafgørelser vedrørende godkendelse eller gennemførelse af salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf kun kan have opsættende virkning, hvis klageren stiller tilstrækkelig sikkerhed til dækning af eventuelle skader som følge af en udsættelse af gennemførelsen af salget.
2. Medlemsstaterne sikrer, at den ret, der behandler klagen, har skønsbeføjelse til helt eller delvis at fritage en klager, der er en fysisk person, fra sikkerhedsstillelse, hvis retten finder en sådan fritagelse hensigtsmæssig i lyset af omstændighederne i den konkrete sag.

Kapitel 4 Bestemmelser, der er relevante i begge faser af pre-pack-proceduren

Artikel 30

Kriterier for udvælgelse af det bedste tilbud

Medlemsstaterne sikrer, at kriterierne for udvælgelse af det bedste tilbud i pre-pack-proceduren er de samme som de kriterier, der anvendes til at vælge mellem konkurrerende tilbud i likvidationsprocedurer.

Artikel 31

Den tilsynsførendes og insolvensbehandlerens civile retlige ansvar

Medlemsstaterne sikrer, at den tilsynsførende og insolvensbehandleren er ansvarlige for skader, som deres manglende opfyldelse af deres forpligtelser i henhold til dette afsnit påfører kreditorer og tredjeparter, der er berørt af pre-pack-proceduren.

Artikel 32

Parter med nær tilknytning til skyldneren i salgsprocessen

1. Medlemsstaterne sikrer, at parter med nær tilknytning til skyldneren er berettiget til at erhverve skyldnerens virksomhed eller en del heraf, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) de underretter rettidigt den tilsynsførende og retten om deres forhold til skyldneren
- b) andre parter i salgsprocessen modtager tilstrækkelige oplysninger om eksistensen af parter med nær tilknytning til skyldneren og om deres forhold til sidstnævnte
- c) Parter uden nær tilknytning til skyldneren får tilstrækkelig tid til at fremsætte et tilbud.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at retten, hvis det påvises, at den i første afsnit, litra a), omhandlede oplysningspligt er blevet tilsidesat, tilbagekalder de i artikel [28](#) omhandlede fordele.

2. Hvis tilbuddet fra en part med nær tilknytning til skyldneren er det eneste eksisterende tilbud, indfører medlemsstaterne yderligere garantier for godkendelse og gennemførelse af salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf. Disse garantier skal som minimum omfatte tilsynsmyndighedens og insolvensbehandlerens pligt til at afslå tilbuddet fra parten med nær tilknytning til skyldneren, hvis tilbuddet ikke opfylder kriteriet om kreditorernes bedste interesse.

Artikel 33

Foranstaltninger til at maksimere værdien af skyldnerens virksomhed eller en del heraf

1. Hvis der er behov for midlertidig finansiering, sikrer medlemsstaterne:
 - a) at den tilsynsførende eller insolvensbehandleren tager de nødvendige skridt til at opnå midlertidig finansiering med de lavest mulige omkostninger
 - b) at ydere af ny eller midlertidig finansiering ved senere insolvensprocedurer har fortrinsret til fyldestgørelse i forhold til andre kreditorer, der ellers ville have foranstillede eller ligeværdige krav.
 - c) at der kan stilles sikkerhed i salgsprovenuet til udbydere af midlertidig finansiering som sikkerhed for tilbagebetalingen.
 - d) at midlertidig finansiering kan modregnes i det beløb, der skal udbetales i henhold til det aftalte tilbud, hvis den ydes af interesserede tilbudsgivere.
2. Medlemsstaterne sikrer, at der ikke gives fortegningsret til tilbudsgivere.
3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorer, der nyder godt af en sikkerhedsstillelse, som belaster en virksomhed, der er genstand for pre-pack-proceduren, kun kan modregne deres fordringer i deres bud, hvis værdien af disse fordringer ligger væsentligt under virksomhedens markedsværdi.

Artikel 34

Beskyttelse af kreditorernes interesser

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorer og kapitalejere i skyldnerens virksomhed har ret til at blive hørt af retten, inden salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf godkendes eller gennemføres.
Medlemsstaterne fastsætter nærmere regler for at sikre den effektive karakter af retten til at blive hørt i henhold til første afsnit.
2. Uanset stk. 1 må medlemsstaterne ikke give følgende retten til at blive hørt ved lov:

- a) kreditorer eller kapitalejere, som ikke ville blive fyldestgjort eller bevare eventuelle interesser ved anvendelse af den normale prioritetsrækkefølge i en likvidation i henhold til national ret
 - b) kreditorer i gensidigt bebyrdende aftaler, hvis fordringer på skyldneren er opstået før godkendelsen af salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf, og som skal modtage fuld betaling i henhold til betingelserne i pre-pack-tilbuddet.
3. Medlemsstaterne sikrer, at frigivelsen af sikkerhed i pre-pack-procedurer er omfattet af de samme krav som ved likvidation.
4. Medlemsstater kan, hvor der ved likvidation kræves samtykke fra indehavere af sikrede fordringer til frigivelse af sikkerhed, fravige kravet om et sådant samtykke, forudsat at sikkerheden vedrører aktiver, der er nødvendige for opretholdelsen af den daglige drift af skyldnerens virksomhed eller en del heraf, og en af følgende betingelser er opfyldt:
- a) kreditorer med sikrede fordringer kan ikke bevise, at pre-pack-tilbuddet ikke opfylder kriteriet om kreditorernes bedste interesse
 - b) kreditorer med sikrede fordringer har ikke (direkte eller gennem en tredjepart) indgivet et alternativt bindende overtagelsestilbud, der gør det muligt for insolvensboet at inddrive en højere værdi end med det foreslåede pre-pack-tilbud.

Artikel 35

Indvirkning af konkurrenceretlige procedurer på tidspunktet for eller et vellykket udfald af budet

1. Medlemsstaterne sikrer, at den tilsynsførende, hvis der er en betydelig risiko for en forsinkelse som følge af en konkurrenceretlig procedure eller en negativ afgørelse truffet af en konkurrencemyndighed om et tilbud, der er afgivet i forberedelsesfasen, gør det lettere at afgive alternative bud.
2. Medlemsstaterne sikrer, at den tilsynsførende kan modtage oplysninger om de gældende konkurrenceretlige procedurer og resultaterne heraf, som kan påvirke tidspunktet for eller et vellykket udfald af budet, navnlig gennem tilbudsgivernes fremlæggelse af oplysninger eller indrømmelse af en dispensation fra kravet om at udveksle oplysninger med konkurrencemyndighederne, hvor det er relevant. I denne forbindelse er den tilsynsførende underlagt fuld tavshedspligt.
3. Medlemsstaterne sikrer, at et tilbud, der indebærer en betydelig risiko for en forsinkelse som omhandlet i stk. 1, kan lades ude af betragtning, forudsat at begge følgende betingelser er opfyldt:
 - a) et sådant tilbud er ikke det eneste eksisterende tilbud
 - b) den forsinkede afslutning af pre-pack-virksomhedssalget med den pågældende tilbudsgiver ville være til skade for skyldnerens virksomhed eller en del heraf.

Afsnit V

VIRKSOMHEDSLEDERES PLIGT TIL AT INDGIVE BEGÆRING OM INDLEDNING AF INSOLVENSBEHANDLING OG CIVILRETTLIGE ANSVAR

Artikel 36

Pligt til at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling

Medlemsstaterne sikrer, at virksomhedsledere, hvis en juridisk enhed bliver insolvent, er forpligtet til at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling til retten senest tre måneder efter, at virksomhedslederne blev bekendt med eller burde have været bekendt med, at den juridiske enhed er insolvent.

Artikel 37

Virksomhedslederens civilretlige ansvar

1. Medlemsstaterne sikrer, at virksomhedslederne i den insolvente juridiske enhed er ansvarlige for skader, som kreditorer påføres som følge af deres manglende opfyldelse af forpligtelsen i artikel [36](#).
2. Stk. 1 berører ikke nationale bestemmelser om civilretligt ansvar for tilsidesættelse af virksomhedslederens pligt til at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling, jf. artikel [36](#), som er strengere i forhold til virksomhedsledere.

Afsnit VI

LIKVIDATION AF INSOLVENTE MIKROVIRKSOMHEDER

Kapitel 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 38

Bestemmelser om likvidation af mikrovirksomheder

1. Medlemsstaterne sikrer, at insolvente mikrovirksomheder har adgang til forenklet likvidation i overensstemmelse med bestemmelserne i dette afsnit.
2. En mikrovirksomhed anses for insolvent med henblik på forenklet likvidation, når den generelt ikke er i stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder. Medlemsstaterne fastsætter betingelserne for, hvornår en mikrovirksomhed generelt anses for ikke at være i stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder, og sikrer, at disse betingelser er klare, enkle og let identificerbare for den pågældende mikrovirksomhed.
3. Indledning og gennemførelse af en forenklet likvidation kan ikke nægtes med den begrundelse, at skyldneren ikke har nogen aktiver, eller at skyldnerens aktiver ikke er tilstrækkelige til at dække omkostningerne ved forenklet likvidation.
4. Medlemsstaterne sikrer, at omkostningerne ved forenklet likvidation dækkes i de situationer, der er omhandlet i stk. 3.

Artikel 39

Insolvensbehandleren

Medlemsstaterne sikrer, at der i forbindelse med forenklet likvidation kun kan udpeges en insolvensbehandler, hvis begge følgende betingelser er opfyldt:

- a) skyldneren, en kreditor eller en gruppe af kreditorer anmoder om en sådan udpegelse
- b) omkostningerne ved insolvensbehandlerens indgriben kan finansieres af insolvensboet eller af den part, der anmodede om udpegelsen.

Artikel 40

Kommunikationsmidler

Medlemsstaterne sikrer i forbindelse med den forenkledte likvidationsprocedure, at al kommunikation mellem den kompetente myndighed og, hvor det er relevant, insolvensbehandleren på den ene side og parterne i en sådan procedure på den anden side kan foregå elektronisk i overensstemmelse med artikel 28 i direktiv (EU) 2019/1023.

Kapitel 2 Indledning af forenklet likvidation

Artikel 41

Begæring om indledning af forenklet likvidation

1. Medlemsstaterne sikrer, at insolvente mikrovirksomheder kan indgive begæring om indledning af forenklet likvidation til en kompetent myndighed.
2. Medlemsstaterne sikrer, at enhver kreditor i en insolvent mikrovirksomhed kan indgive begæring om indledning af forenklet likvidation mod mikrovirksomheden til en kompetent myndighed. Den pågældende mikrovirksomhed får mulighed for at besvare begæringen ved at gøre indsigelse eller give sit samtykke hertil.
3. Medlemsstaterne sikrer, at mikrovirksomheder kan indgive begæring om indledning af forenklet likvidation ved hjælp af en standardformular.
4. Den i stk. 3 omhandlede standardformular skal bl.a. gøre det muligt at medtage følgende oplysninger:
 - a) hvis mikrovirksomheden er en juridisk person, skyldnerens navn, registreringsnummer, registrerede hjemsted eller, hvis forskelligt herfra, postadresse
 - b) hvis mikrovirksomheden er iværksætter, skyldnerens navn, eventuelle registreringsnummer og postadresse eller, hvis adressen er hemmelig, skyldnerens fødested og fødselsdato
 - c) en liste over mikrovirksomhedens aktiver
 - d) navn, adresse eller andre kontaktoplysninger på mikrovirksomhedens kreditorer som kendt af mikrovirksomheden på tidspunktet for indgivelsen af begæringen

- e) listen over fordringer på mikrovirksomheden og for hver fordring størrelse med angivelse af hovedstol og eventuelle renter, datoen for dens opståen og forfaldsdatoen, hvis disse datoer er forskellige
 - f) om der påberåbes tingslig sikkerhed eller ejendomsforbehold i forbindelse med en bestemt fordring, og i så fald hvilke formuegenstande denne sikkerhed omfatter.
5. Kommissionen fastlægger den standardformular, der er omhandlet i stk. 3, ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 69, stk. 2.
6. Medlemsstaterne sikrer, at mikrovirksomheden, når begæringen om indledning af den forenkledede likvidationsprocedure indgives af en kreditor, og mikrovirksomheden har givet sit samtykke til indledningen af proceduren, er forpligtet til at indsende de i stk. 4 omhandlede oplysninger sammen med det svar, der er omhandlet i denne artikels stk. 2, hvis det er muligt.
7. Medlemsstaterne sikrer, at mikrovirksomheden, når begæringen om indledning af den forenkledede likvidationsprocedure indgives af en kreditor, og den kompetente myndighed indleder en sådan procedure, selv om mikrovirksomheden gør indsigelse mod eller ikke besvarer begæringen, er forpligtet til at indsende de oplysninger, der er anført i stk. 4 i denne artikel, senest to uger efter modtagelsen af meddelelsen om indledning.

Artikel 42

Afgørelse om begæringen om indledning af forenklet likvidation

1. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed træffer afgørelse om begæringen om indledning af forenklet likvidation senest to uger efter modtagelsen af begæringen.
2. Indledning af forenklet likvidation kan kun afslås, hvis en eller flere af følgende betingelser er opfyldt:
- a) skyldneren er ikke en mikrovirksomhed
 - b) skyldneren er ikke insolvent i henhold til artikel 38, stk. 2, i dette direktiv
 - c) den kompetente myndighed, som begæringen blev indgivet til, har ikke kompetence i sagen
 - d) den medlemsstat, som begæringen blev indgivet til, har ingen international kompetence i sagen.
3. Medlemsstaterne sikrer, at mikrovirksomheden eller mikrovirksomhedens kreditorer kan anfægte afgørelsen om begæringen om indledning af forenklet likvidation ved en ret. Anfægtelsen har ingen opsættende virkning på indledningen af den forenkledede likvidationsprocedure og skal behandles omgående af retten.

Artikel 43

Skyldnere, der har bevaret sin rådighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at skyldnere, der har adgang til forenklet likvidation, bevarer kontrollen over deres aktiver og virksomhedens daglige drift på de betingelser, der er fastsat i stk. 2, 3 og 4.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed, når der udpeges en insolvensbehandler, i afgørelsen om udpegelse angiver, om rettighederne og pligterne til at forvalte og afhænde skyldnerens aktiver overdrages til insolvensbehandleren.
3. Medlemsstaterne præciserer, under hvilke omstændigheder den kompetente myndighed undtagelsesvis kan beslutte at ophæve skyldnerens ret til at forvalte og afhænde sine aktiver. En sådan afgørelse skal baseres på en vurdering fra sag til sag på grundlag af alle relevante retlige og faktiske omstændigheder.
4. Medlemsstaterne sikrer, at følgende gælder, hvis skyldneren ikke længere har ret til at forvalte og afhænde sine aktiver, og der ikke er udpeget en insolvensbehandler:
 - a) skyldnerens afgørelser herom godkendes af den kompetente myndighed, eller
 - b) den kompetente myndighed overdrager retten til at forvalte og afhænde skyldnerens aktiver til en kreditor.

Artikel 44

Suspension af individuel kreditorforfølgning

1. Medlemsstaterne sikrer, at skyldnere opnår suspension af individuel kreditorforfølgning efter den kompetente myndigheds afgørelse om indledning af forenklet likvidation og indtil afslutningen af denne procedure.
2. Medlemsstaterne kan bestemme, at den kompetente myndighed efter anmodning fra skyldneren eller kreditor udelukker en fordring fra anvendelsesområdet for suspension af individuel kreditorforfølgning, hvis begge følgende betingelser er opfyldt:
 - a) fuldbyrdelse antages ikke at bringe den samlede kreditormasses legitime forventninger i fare
 - b) suspension ville være til urimelig skade for kreditoren med den pågældende fordring.

Artikel 45

Offentliggørelse af indledningen af forenklet likvidation

1. Medlemsstaterne sikrer, at oplysningerne om indledning af forenklet likvidationsprocedurer offentliggøres i det insolvensregister, der er omhandlet i artikel 24 i forordning (EU) 2015/848, hurtigst muligt efter indledningen.
2. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed straks underretter skyldneren og alle kendte kreditorer ved individuelle meddelelser om indledningen af forenklet likvidation.

Meddelelsen skal navnlig indeholde:

- a) en liste over fordringer på skyldneren om angivet af skyldneren
- b) en opfordring til kreditor om at anmelde fordringer, der ikke er opført på den i litra a) omhandlede liste, eller om at rette eventuelle ukorrekte erklæringer om disse fordringer senest 30 dage efter modtagelsen af meddelelsen

- c) en erklæring om, at fordringerne opført på den i litra a) omhandlede liste uden yderligere skridt fra kreditors side vil blive betragtet som anmeldt af den pågældende kreditor.

Kapitel 3

Liste over fordringer og oprettelse af det bo, der er under insolvensbehandling

Artikel 46

Anmeldelse og anerkendelse af fordringer

1. Medlemsstaterne sikrer, at fordringerne på skyldneren anses for at være anmeldt, uden at de berørte kreditorer foretager sig yderligere, hvis skyldneren har angivet disse fordringer i en af følgende indgivelser:
 - a) i sin begæring om indledningen af forenklet likvidation
 - b) i sit svar på en kreditors begæring om indledning af en sådan behandling
 - c) i sin indgivelse i henhold til artikel 41, stk. 7.
2. Medlemsstaterne sikrer, at enhver kreditor kan anmelde fordringer, der ikke er indeholdt i de i stk. 1 omhandlede indgivelser, eller gøre indsigelse mod eller drage fordringer, der er omfattet af en af disse indgivelser, i tvivl senest 30 dage efter offentliggørelsen af datoen for indledningen af forenklet likvidation i insolvensregistret eller, hvis der er tale om en kendt kreditor, efter modtagelsen af den individuelle meddelelse, der er omhandlet i artikel 45, alt efter hvilket tidspunkt der er det seneste.
3. Medlemsstaterne sikrer, at en fordring, der er omfattet af de i stk. 1 omhandlede indgivelser, anses for at være ubestridt og anerkendes endeligt som anført i stk. 2, hvis kreditor ikke har gjort indsigelse mod eller sat spørgsmålstejn ved fordringen inden for den frist, der er anført i stk. 2.
4. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed eller, hvis en sådan er udpeget, insolvensbehandleren kan anerkende eller nægte at anerkende fordringer, der er anmeldt af en kreditor, ud over de fordringer, der er omhandlet i stk. 1, i overensstemmelse med stk. 2 og de relevante kriterier, der er fastsat i national ret.
5. Medlemsstaterne sikrer, at de omtvistede krav behandles omgående enten af den kompetente myndighed eller af en ret. Den kompetente myndighed kan beslutte at videreføre den forenkledede likvidationsprocedure for ubestridte krav.

Artikel 47

Anfægtelsessøgsmål

Medlemsstaterne sikrer, at reglerne om anfægtelsessøgsmål finder anvendelse som følger i forbindelse med forenklet likvidation:

- a) anlæggelse og håndhævelse af anfægtelsessøgsmål er ikke obligatorisk, men overlades til kreditorernes eller, hvor det er relevant, insolvensbehandlerens skøn
- b) afgørelser truffet af kreditorer om ikke at indlede anfægtelsessøgsmål berører ikke skyldnerens civilretlige eller strafferetlige ansvar, hvis det senere kommer

frem, at de oplysninger, som skyldneren har meddelt om aktiver eller passiver, er blevet skjult eller forfalsket

- c) den kompetente myndighed kan omdanne den forenkledede likvidationsprocedure til almindelig insolvensbehandling, hvis det ikke er muligt at indlede et anfægtelsessøgsmål i forbindelse med forenklet likvidation på grund af størrelsen af de fordringer, der er genstand for anfægtelsessøgsmålet, i forhold til insolvensboets værdi og på grund af den forventede varighed af omstødningsproceduren.

Artikel 48

Oprettelse af det bo, der er under insolvensbehandling

1. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed eller, hvis en sådan er udpeget, insolvensbehandleren udarbejder den endelige liste over de aktiver, der udgør insolvensboet, på grundlag af den liste over aktiver, som skyldneren har forelagt, jf. artikel 41, stk. 4, litra [c](#)), og relevante yderligere oplysninger modtaget efterfølgende.
2. Insolvensboets aktiver omfatter aktiver, som skyldneren har bevaret sin rådighed over på tidspunktet for indledningen af den forenkledede likvidationsprocedure, aktiver, der er erhvervet efter indgivelsen af begæringen om indledning af en sådan procedure, og aktiver, der er inddrevet ved anfægtelsessøgsmål eller andre søgsmål.
3. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed eller, hvis en sådan er udpeget, insolvensbehandleren, angiver, hvilke aktiver der er udelukket fra insolvensboet og derfor kan forblive hos skyldneren, når skyldneren er iværksætter.

Kapitel 4

Realisering af aktiverne og udlodning af provenuet

Artikel 49

Afgørelse om, hvilken procedure der skal anvendes

1. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed i forbindelse med forenklet likvidation, når insolvensboet er oprettet, og listen over fordringer på skyldneren er udarbejdet:
 - a) realiserer aktiverne og udlodder provenuet eller
 - b) træffer afgørelse om afslutning af den forenkledede likvidationsprocedure uden realisering af aktiverne i overensstemmelse med stk. 2.
2. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed kun kan træffe afgørelse om øjeblikkelig afslutning af den forenkledede likvidationsprocedure uden realisering af aktiverne, hvis en af følgende betingelser er opfyldt:
 - a) der er ingen aktiver i insolvensboet
 - b) aktiverne i insolvensboet har en så lav værdi, at det ikke ville begrunde omkostningerne eller tidspunktet for salg af aktiverne og udlodning af provenuet
 - c) den tilsyneladende værdi af behæftede aktiver er lavere end det beløb, der skyldes til den eller de sikrede kreditorer, og den kompetente myndighed finder

det berettiget at lade den eller de sikrede kreditorer overtage aktivet eller aktiverne.

3. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed i forbindelse med realiseringen af skyldnerens aktiver som omhandlet i stk. 1, litra a), også angiver, hvordan aktiverne skal realiseres. Andre midler end salg af skyldnerens aktiver via en elektronisk offentlig auktion kan kun vælges, hvis anvendelsen heraf skønnes at være mere hensigtsmæssig i lyset af aktivernes art eller sagens omstændigheder.

Artikel 50

Elektroniske auktionssystemer til salg af skyldnerens aktiver

1. Medlemsstaterne sikrer, at en eller flere elektroniske auktionsplatforme oprettes og opretholdes på deres område med henblik på realisering af aktiverne i insolvensboet ved forenklet likvidation.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at brugerne i forbindelse med salg af skyldnerens aktiver også kan afgive bud på købet af skyldnerens virksomhed som en going concern.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de elektroniske auktionsplatforme, jf. stk. 1, anvendes, når skyldnerens virksomhed eller aktiver, der er genstand for forenklet likvidation, realiseres ved auktion.
3. Medlemsstaterne kan udvide anvendelsen af de elektroniske auktionssystemer, jf. stk. 1, til at omfatte salg af skyldnerens virksomhed eller aktiver, der er genstand for andre former for insolvensbehandling indledt på deres område.
4. Medlemsstaterne sikrer, at de elektroniske auktionsplatforme, jf. stk. 1, er tilgængelige for alle fysiske og juridiske personer med bopæl eller registreringssted på deres område eller på en anden medlemsstats område. Adgang til auktionssystemet kan være betinget af elektronisk identifikation af brugeren, og i så fald kan personer med bopæl eller registreringssted i en anden medlemsstat anvende deres nationale elektroniske identifikationsordninger i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 910/2014⁴¹.

Artikel 51

Sammenkobling af de elektroniske auktionssystemer

1. Kommissionen opretter et system til sammenkobling af de nationale elektroniske auktionssystemer som omhandlet i artikel 50 ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Systemet består af nationale elektroniske auktionssystemer, som er sammenkoblet via den europæiske e-justiceportal, der fungerer som en central elektronisk portal for adgang til systemet. Systemet vil indeholde oplysninger om alle de auktionsprocesser, der er meddelt på de nationale elektroniske auktionsplatforme, på alle Unionens officielle sprog, gøre det muligt at søge blandt disse auktionsprocesser og indeholde hyperlinks, der fører til siderne i de nationale systemer, hvor bud kan afgives direkte.

⁴¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).

2. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter de tekniske specifikationer og procedurer, der er nødvendige for sammenkoblingen af medlemsstaternes nationale elektroniske auktionssystemer, herunder:
- a) den eller de tekniske specifikationer for den elektroniske kommunikation og informationsudveksling på basis af den fastlagte grænsefladespecifikation for systemet til sammenkobling af de elektroniske auktionssystemer
 - b) de tekniske foranstaltninger, der sikrer informationsteknologiske minimumssikkerhedsstandarder for kommunikation og formidling af oplysninger inden for systemet til sammenkobling af elektroniske auktionssystemer
 - c) det minimumssæt af oplysninger, der skal gøres tilgængelige via den centrale platform
 - d) minimumskriterierne for præsentationen af auktionsprocesser, der meddeles via den europæiske e-justiceportal
 - e) minimumskriterierne for søgning efter auktionsprocesser, der meddeles via den europæiske e-justiceportal
 - f) minimumskriterier for vejledning af brugerne til platformen i det nationale auktionssystem i den medlemsstat, hvor de kan afgive bud direkte i de meddelte auktionsprocesser
 - g) midlerne og de tekniske betingelser for adgang til de tjenester, som sammenkoblingsystemet tilbyder
 - h) anvendelsen af den europæiske entydige identifikator, der er omhandlet i artikel 16, stk. 1, i direktiv (EU) 2017/1132⁴²
 - i) angivelse af, hvilke personoplysninger der kan tilgås
 - j) databeskyttelsesgarantier.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren i artikel 69, stk. 2, senest [et år efter gennemførelsesfristen].

Artikel 52

Omkostninger til etablering og sammenkobling af elektroniske auktionssystemer

1. Oprettelse, vedligeholdelse og videreudvikling af systemet til sammenkobling af elektroniske auktionssystemer som omhandlet i artikel 50 finansieres over Unionens almindelige budget.
2. Hver medlemsstat bærer omkostningerne til oprettelse og tilpasning af sine nationale elektroniske auktionssystemer for at gøre dem interoperable med den europæiske e-justiceportal såvel som omkostningerne til forvaltning, drift og vedligeholdelse af disse systemer. Dette berører ikke muligheden for at søge om tilskud til støtte af sådanne aktiviteter fra Unionens finansielle programmer.

⁴² Artikel 16, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten.

Artikel 53

Kommissionens ansvar i forbindelse med behandling af personoplysninger i systemet til sammenkobling af elektroniske auktionsplatforme

1. Kommissionen udøver sine beføjelser som registeransvarlig i medfør af artikel 3, stk. 8, i forordning (EU) nr. 2018/1725 i overensstemmelse med de respektive ansvarsområder, der defineres i denne artikel.
2. Kommissionen fastlægger de nødvendige politikker og anvender de nødvendige tekniske løsninger for at udføre de opgaver, der hører under den registeransvarliges ansvarsområde.
3. Kommissionen gennemfører de tekniske foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre beskyttelse af personoplysninger under forsendelse, navnlig fortrolighed og integritet af enhver overførsel til og fra den europæiske e-justiceportal.
4. For så vidt angår oplysninger fra sammenkoblede nationale auktionssystemer må der ikke opbevares personoplysninger vedrørende registrerede i den europæiske e-justiceportal. Alle sådanne oplysninger skal opbevares i de nationale auktionssystemer, der drives af medlemsstaterne eller af andre organer.

Artikel 54

Salg af aktiverne ved elektronisk auktion

1. Medlemsstaterne sikrer, at den elektroniske auktion over aktiver i insolvensboet ved forenklet likvidation bekendtgøres i god tid i forvejen på den i artikel [50](#) omhandlede elektroniske auktionsplatform.
2. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed eller, hvor det er relevant, insolvensbehandleren gennem individuelle meddelelser underretter alle kendte kreditorer om genstanden, tidspunktet og datoen for den elektroniske auktion samt om betingelserne for at deltage heri.
3. Medlemsstaterne sikrer, at enhver interesseret person, herunder skyldnerens eksisterende aktionærer eller virksomhedsledere, kan deltage i den elektroniske auktion og byde.
4. Hvis der er bud både på erhvervelsen af skyldnerens virksomhed som en going concern og på de enkelte aktiver i insolvensboet, beslutter kreditorerne, hvilken af de forskellige bud de foretrækker.

Artikel 55

Afgørelse om afslutning af den forenkede likvidationsprocedure

1. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed efter udlodning af provenuet fra salget af skyldnerens virksomhed eller aktiver træffer afgørelse om afslutningen af den forenkede likvidationsprocedure senest to uger efter afslutningen af udlodningen af provenuet.
2. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelsen om afslutning af den forenkede likvidationsprocedure indeholder en præcisering af tidsfristen for gældssanering af den gældsramte iværksætter eller af de stiftere, ejere eller medlemmer af en gældsramt mikrovirksomhed med ubegrænset ansvar, som hæfter personligt for skyldnerens gæld.

Kapitel 5

Gældssanering af iværksættere i forenklede likvidationsprocedurer

Artikel 56

Adgang til gældssanering

Medlemsstaterne sikrer, at gældsramte iværksættere samt stiftere, ejere eller medlemmer af en gældsramt mikrovirksomhed med ubegrænset ansvar, som hæfter personligt for mikrovirksomhedens gæld, ved forenklet likvidation frigøres fuldstændig for deres gæld i overensstemmelse med afsnit III i direktiv (EU) 2019/1023.

Artikel 57

Behandling af personlige garantier for erhvervs-gæld

Medlemsstaterne sikrer, at proceduren vedrørende den personlige garanti i tilfælde af indledning af insolvensbehandling eller individuel fuldbyrdelsesprocedure vedrørende en personlig garanti stillet til dækning af forretningsbehovene hos en mikrovirksomhed, der er debitor i en forenklet likvidationsprocedure mod en garant, som, hvis den pågældende mikrovirksomhed er en juridisk person, er stifter, ejer eller medlem af den pågældende juridiske person, eller, hvis den pågældende mikrovirksomhed er iværksætter, er et familiemedlem til den pågældende iværksætter, koordineres eller konsolideres med den forenklede likvidationsprocedure.

Afsnit VII

KREDITORUDVALG

Kapitel 1

Nedsættelse af kreditorudvalget og medlemmer

Artikel 58

Nedsættelse af kreditorudvalget

1. Medlemsstaterne sikrer, at der kun nedsættes et kreditorudvalg, hvis der træffes afgørelse herom på kreditormødet.
2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne fastsætte, at kreditorudvalget kan nedsættes inden indledningen af insolvensbehandling fra tidspunktet for indgivelsen af en begæring om indledning af insolvensbehandling, hvis en eller flere kreditorer indgiver en anmodning til retten om nedsættelse af et sådant udvalg.

Medlemsstaterne sikrer, at der på det første kreditormøde træffes afgørelse om videreførelsen og sammensætningen af kreditorudvalget nedsat i henhold til stk. 1.

3. Medlemsstaterne kan i national ret udelukke muligheden for at nedsætte et kreditorudvalg under insolvensbehandlingen, hvis de samlede omkostninger ved inddragelsen af et sådant udvalg ikke er berettigede i betragtning af den lave økonomiske værdi af boet, der er under insolvensbehandling, det lave antal kreditorer eller det forhold, at skyldneren er en mikrovirksomhed.

Artikel 59

Udnævnelse af medlemmerne af kreditorudvalget

1. Medlemsstaterne sikrer, at medlemmerne af kreditorudvalget udnævnes enten på kreditormødet eller ved rettens afgørelse senest 30 dage efter datoen for indledningen af insolvensbehandling som omhandlet i artikel 24, stk. 2, litra a), i forordning (EU) 2015/848.
2. Når medlemmerne af kreditorudvalget udnævnes på kreditormødet, sikrer medlemsstaterne, at retten bekræfter udnævnelsen senest fem dage efter datoen for meddelelse af udnævnelsen til retten.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de udnævnte medlemmer af kreditorudvalget på rimelig vis afspejler kreditorernes eller grupper af kreditorers forskellige interesser.
4. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorer, hvis fordringer kun er blevet foreløbigt anerkendt, og grænseoverskridende kreditorer også kan udnævnes til kreditorudvalget.
5. Medlemsstaterne sikrer, at enhver interesseret part kan indbringe udnævnelsen af et eller flere medlemmer af kreditorudvalget for retten med den begrundelse, at udnævnelsen ikke er sket i overensstemmelse med gældende ret.

Artikel 60

Kreditorernes pligt som medlemmer af kreditorudvalget

1. Medlemsstaterne sikrer, at medlemmerne af kreditorudvalget udelukkende repræsenterer alle kreditorernes interesser og handler uafhængigt af insolvensbehandleren.

Uanset det foregående afsnit kan medlemsstaterne opretholde nationale bestemmelser, der giver mulighed for at nedsætte mere end ét kreditorudvalg, som repræsenterer forskellige grupper af kreditorer i samme insolvensbehandling. I så fald repræsenterer medlemmerne af kreditorudvalget udelukkende interesserne hos de kreditorer, der har udnævnt dem.
2. Kreditorudvalget er forpligtet i forhold til alle de kreditorer, som det repræsenterer.

Artikel 61

Antal medlemmer

Medlemsstaterne sikrer, at antallet af medlemmer af kreditorudvalget er mindst tre og ikke overstiger syv medlemmer.

Artikel 62

Afsættelse af et medlem og udskiftning

1. Medlemsstaterne fastsætter nærmere bestemmelser for både grundlaget for afsættelse og udskiftning af medlemmer af kreditorudvalget og de dermed forbundne procedurer. I disse bestemmelser skal der også tages højde for den situation, hvor medlemmer af kreditorudvalget træder tilbage eller er ude af stand til at udføre de krævede opgaver, f.eks. i tilfælde af alvorlig sygdom eller død.

2. Grundlaget for afsættelse skal som minimum omfatte svigagtig eller groft uagtsom adfærd, forsætlig forsømmelse eller tilsidesættelse af tillidsforpligtelser i forhold til kreditorernes interesser.

Kapitel 2

Kreditorudvalgets arbejdsmetoder og funktion

Artikel 63

Kreditorudvalgets arbejdsmetoder

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorudvalget fastlægger en protokol om arbejdsmetoder senest 15 arbejdsdage efter udnævnelsen af medlemmerne. Hvis kreditorudvalget ikke opfylder denne forpligtelse, bemyndiges retten til at fastlægge protokollen på vegne af kreditorudvalget senest 15 arbejdsdage efter udløbet af den første frist på 15 arbejdsdage. På det første møde i kreditorudvalget godkender medlemmerne arbejdsmetoderne med simpelt flertal blandt de tilstedeværende medlemmer.
2. Den i stk. 1 omhandlede protokol skal mindst omhandle følgende spørgsmål:
 - a) retten til at overvære og deltage i kreditorudvalgets møder
 - b) valgbarhed og beslutningsdygtighed
 - c) interessekonflikter
 - d) fortrolig behandling af oplysninger.
3. Medlemsstaterne sikrer, at den i stk. 1 omhandlede protokol er tilgængelig for alle kreditorer, retten og insolvensbehandleren.
4. Medlemsstaterne sikrer, at medlemmerne af kreditorudvalget får mulighed for at deltage og stemme enten personligt eller ad elektronisk vej.
5. Medlemsstaterne sikrer, at medlemmerne af kreditorudvalget kan lade sig repræsentere af en part, der har en fuldmagt.
6. Kommissionen fastlægger en standardprotokol ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren i artikel 69, stk. 2.

Artikel 64

Kreditorudvalgets funktion, rettigheder, pligter og beføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at det er kreditorudvalgets opgave at sikre, at kreditorernes interesser beskyttes, og at individuelle kreditorer inddrages i insolvensbehandlingen.
Med henblik herpå sikrer medlemsstaterne, at kreditorudvalget som minimum har følgende rettigheder, pligter og beføjelser:
 - a) retten til at høre insolvensbehandleren på et hvilket som helst tidspunkt
 - b) retten til at give møde og blive hørt under insolvensbehandlingen
 - c) pligten til at føre tilsyn med insolvensbehandleren, herunder ved at rådføre sig med insolvensbehandleren og underrette insolvensbehandleren om kreditorernes ønsker

- d) beføjelse til på et hvilket som helst tidspunkt under insolvensbehandlingen at anmode om relevante og nødvendige oplysninger fra skyldneren, retten eller insolvensbehandleren
 - e) pligten til at give oplysninger til kreditorerne repræsenteret i kreditorudvalget og retten til at modtage oplysninger fra disse kreditorer
 - f) retten til at blive underrettet og hørt om spørgsmål, som kreditorerne repræsenteret i kreditorudvalget har en interesse i, herunder salg af aktiver uden for det normale forretningsforløb
 - g) beføjelsen til at anmode om ekstern rådgivning om spørgsmål, som kreditorerne repræsenteret i kreditorudvalget har en interesse i.
2. Hvis medlemsstaterne giver kreditorudvalget beføjelse til at godkende visse afgørelser eller retshandler, skal de klart angive, hvilke spørgsmål der kræver en sådan godkendelse.

Artikel 65

Udgifter og vederlag

1. Medlemsstaterne angiver, hvem der betaler udgifterne afholdt af kreditorudvalget i forbindelse med udøvelsen af dets funktion som omhandlet i artikel [64](#).
2. Hvis de i stk. 1 omhandlede udgifter afholdes af insolvensboet, sikrer medlemsstaterne, at kreditorudvalget fører regnskab over sådanne udgifter, og at retten har beføjelse til at begrænse uberettigede og uforholdsmæssige udgifter.
3. Hvis medlemsstaterne tillader, at medlemmerne af kreditorudvalget aflønnes, og et sådant vederlag betales af insolvensboet, sikrer de, at vederlaget står i et rimeligt forhold til den funktion, som medlemmerne udøver, og at kreditorudvalget fører regnskab herover.

Artikel 66

Ansvar

Medlemmerne af et kreditorudvalg er fritaget for individuelt ansvar for deres handlinger i deres egenskab af medlemmer af udvalget, medmindre de har udvist groft uagtsom eller svigagtig adfærd, forsætlig forsømmelse eller har tilsidesat en tillidsforpligtelse over for de kreditorer, de repræsenterer.

Artikel 67

Klageadgang

1. Hvis medlemsstaterne giver kreditorudvalget beføjelse til at godkende visse afgørelser eller dispositioner, giver de også adgang til at klage over en sådan godkendelse.
2. Medlemsstaterne sikrer, at klageproceduren er effektiv og hurtig.

Afsnit VIII

FORANSTALTNINGER TIL FORBEDRING AF

GENNEMSIGTIGHEDEN I NATIONAL INSOLVENSLOVGIVNING

Artikel 68

Faktablad med centrale oplysninger

1. Medlemsstaterne fremsender inden for rammerne af den europæiske e-justiceportal et faktablad med centrale oplysninger om visse elementer i national lovgivning om insolvensbehandling.
2. Indholdet af det i stk. 1 omhandlede faktablad med centrale oplysninger skal være nøjagtigt, klart og ikkevildledende, og faktaene skal præsenteres på en afbalanceret og retvisende måde. Det skal være i overensstemmelse med andre oplysninger om insolvens- eller konkurslovgivning i den europæiske e-justiceportal i overensstemmelse med artikel 86 i forordning (EU) 2015/848.
3. Faktabladet med centrale oplysninger skal:
 - a) udarbejdes og forelægges for Kommissionen på et af Unionens officielle sprog senest [*6 måneder efter fristen for gennemførelse af dette direktiv*]
 - b) fylde højst fem A4-sider i trykt udgave med brug af en læsbar skriftstørrelse
 - c) affattes i et klart, ikketeknisk og forståeligt sprog.
4. Faktabladet med centrale oplysninger skal indeholde følgende afsnit i følgende rækkefølge:
 - a) betingelserne for indledning af insolvensbehandling
 - b) reglerne for anmeldelse, prøvelse og anerkendelse af fordringer
 - c) reglerne for konkursordenen og for udlodning af provenuet ved realisation af aktiverne i forbindelse med insolvensbehandlingen
 - d) insolvensprocedurernes angivne gennemsnitlige varighed, jf. artikel 29, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2019/1023⁴³.
5. Det afsnit, der er omhandlet i stk. 4, litra [a\)](#), skal indeholde:
 - a) listen over personer, der kan indgive begæring om indledning af insolvensbehandling
 - b) listen over betingelserne for indledning af insolvensbehandling
 - c) oplysninger om, hvor og hvordan begæringen om indledning af insolvensbehandling kan indgives
 - d) oplysninger om, hvordan og hvornår skyldneren underrettes om indledningen af insolvensbehandling.
6. Det afsnit, der er omhandlet i stk. 4, litra [b\)](#), skal indeholde:
 - a) listen over personer, der kan anmelde en fordring
 - b) listen over betingelser for anmeldelse af en fordring

⁴³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældsansæring og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældsansæring og om ændring af direktiv (EU) 2017/113.

- c) fristen for anmeldelse af en fordring
 - d) hvor det er relevant, oplysninger om, hvor man finder formularen til anmeldelse af en fordring
 - e) oplysninger om, hvordan og hvor en fordring skal anmeldes
 - f) oplysninger om, hvordan fordringen kontrolleres og valideres.
7. Det afsnit, der er omhandlet i stk. 4, litra [c\)](#), skal indeholde:
- a) en kort beskrivelse af, hvordan kreditorernes rettigheder og fordringer rangordnes
 - b) en kort beskrivelse af, hvordan provenuet udloddes.
8. Medlemsstaterne ajourfører de i stk. 4 omhandlede oplysninger senest en måned efter de relevante ændringers ikrafttræden i national ret. Faktabladet med centrale oplysninger skal indeholde følgende erklæring: "Dette faktablad med centrale oplysninger er nøjagtigt pr. [datoen for indsendelse af oplysningerne til Kommissionen eller ajourføringsdatoen]".
- Kommissionen sørger for, at dette faktablad med centrale oplysninger oversættes til engelsk, fransk og tysk eller, hvis faktabladet er udarbejdet på et af disse sprog, til de to andre sprog, og stiller det til rådighed for offentligheden på den europæiske e-justiceportal under afsnittet om insolvens og konkursbehandling for hver medlemsstat.
9. Kommissionen tillægges beføjelser til at ændre formatet af faktabladet med centrale oplysninger eller til at udvide eller begrænse omfanget af de tekniske oplysninger deri ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 69, stk. [2](#).

Afsnit IX

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 69

Udvalg

1. Kommissionen bistås af udvalget for rekonstruktion og insolvens ("udvalget") som omhandlet i artikel 30 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 70

Revision

Senest [5 år efter fristen for gennemførelse af dette direktiv] forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen og virkningen af dette direktiv.

Artikel 71

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love, regler og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest [2 år efter ikrafttrædelsen]. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 72

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft [...] dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 73

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand
[...]

På Rådets vegne
Formand
[...]